

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

Stručné zprávy.Pondělí 5. června
pokračování na str. 2**Slovo vydavatele:**

Není to dávno, co jsem viděl krátký apokalyptický film. Jmenovalo se to – BEYOND THE RESET a lze to zatím ještě vidět na <https://youtu.be/vWkepoLUZfs>. O tomto filmu bylo v TV zprávách, že lesy produkují CO₂, takže jsou nebezpečné a v rámci boje proti klimatické změně, by se měli vymýtit. To, že rostliny produkují CO₂ pouze v noci, když není světlo, se jaksí neřekne. Ale je to pravda. Lesy produkují kyslíčnický uhlíčitý, tak pryč nimi, ne?

Uvědomte si, že ke zničení jakéhokoli státu na světě není třeba atomových bomb ani raket dlouhého doletu. Stačí snížit kvalitu vzdělávání a nechat

studenty podvádět při zkouškách. Pacienti umírají pod rukama jen takových lékařů. Budovy se hroutí rukama takových inženýrů a architektů. Peníze se ztrácejí vinou takových ekonomů. Spravedlnost mizí v rukou takových právníků a soudců. Úpadek vzdělání je úpadkem národa a jakákoliv kritika je v takovém státě desinformace.

A teď jak z toho začarovaného kruhu ven? Učit se, učit se, učit se - kde jsem tohle jenom slyšel?

Říci bychom si pomáhat.**Nač je vlastně ta svoboda slova?**

Benjamin Kuras

„Musíme chránit za každou cenu svobodu slova... na druhé straně lidé mají právo na to, aby informace byly korigovány,“ pravil český premiér. Tak se Češi mohou se pyšnit premiérem, jehož mistrovské žonglérství orwellovským double-speakem dosáhlo michelangelovské a mozartovské úrovně v uměleckém žánru oblbování občanů. Jeho následující ujištění, že „se soustředíme hlavně na pozitivní vyvracení dezinformací“ následované pohružkou „nástroji pro legální postih těch, kteří je šíří,“ je už nezastřeným oznámením, že nová plíživá totalita, která už pár desetiletí rozleptává Západ, se konečně doplížila k nám.

Jedinou útěchou nám může být, že v ní nejsme sami – najdeme v ní spoustu dobrých přátel, od Brazílie,

přes USA a Velkou Británii po Austrálii. Informace se korigují a dezinformace pozitivně vyvracejí, kam oko dohlédne a ucho doslechne.

A už se na náš příchod do totalitního klubu těší všichni ostatní odedávni totalitáři, od Číny přes Rusko po islám. Celosvětovým jednotícím tmelem nám bude několik etablovaných světových organizací, včetně třeba zdravotnické WHO. Ta v květnu 2023 oznámila, že zavádí „naslouchací dozírání systémy na identifikaci misinformací“.

Říká tomu „Preparedness and Resilience for Emerging Threats“ (PRET), česky nejspíš „připravenost a odolnost vůči vznikajícím hrozbám“. Cílem je „vést země pandemickým plánováním a začleňovat nejnovější nástroje a přístupy pro společné učení a kolektivní akce zavedené za pandemie covid-19“. Identifikuje misinformace jako „ohrožení zdraví“ a křtí je odborně lékařsky „infodemie“. Ta prý může „přímo ohrozit zdraví, znemožňovat implementaci protipatření na ochranu veřejného zdraví a podkopat důvěru a sociální soudržnost.“

Proto tedy „zavede zařízení společenského naslouchacího dozoru na identifikaci misinformací.“ K tomu rozvíjí „nové nástroje a přístupy s použitím nových technologií jako je umělá inteligence na odposlouchávání sociálních médií“ prostřednictvím vlastní platformy EARS. Též plánuje „rozvíjet a zavádět strategie pro komunikaci a změny chování založené na infodemických poznatcích“, a s těmi pak „implementovat zvládání infodemie v různých sektorech“. Takže nejen poznatky, ale i nástroje k naší převýchově.

Tak se světové zdravotnictví mění v politický nástroj, před nímž nebude kam se schovat, a jehož „poznatky“ budou jistě k užítku i jiným agenturám bažícím po naší převýchově. Podobné triky zavádějí ve svých rajónech i jiné agentury, jako třeba UNESCO na dozor a převýchovu kulturní. Český premiér rajtuje na hodně silném spřežení. Probouzející se spolky na obranu svobody slova čelí zatraceně velké přesile. K povzbuzení naděje a posílení odolnosti mají jen ten známý slogan Edmunda Burkeho „zlu k vítězství stačí, když slušní lidé nedělají nic.“ A možná ještě vědomí,

že v totalitě už nechtějí žít, a nic než obrana jim nezbyvá.

Pak by jim prospělo neplýtvat energií na klišé sloganech jako „svoboda slova je absolutní a nedělitelná“. To je dezinformace jak Brno, snadno vyvrátitelná, historicky a civilizačně. Absolutní a nedělitelná nebyla nikdy, ani v těch dobách nejcivilizovanějších. Sokrates byl odsouzen k smrti v rozkvětu řecké demokracie, Giordano Bruno na vrcholu italské renesance. Svoboda slova nebyla nikdy samozřejmostí, musela se vždycky a pokaždé novu vybojovávat, a ten boj se častěji prohrával, než vyhrával. I v těch vítězných dobách byla vždy neúplná. Vždy existovala nějaká tabu, která zůstávala nevyslovitelná, nestoudná, nebo naopak posvátná.

V civilizované společnosti se prostě o některých věcech nemluví. Problém nastane, když různé společnosti, nebo skupiny uvnitř společností, mají tabu různá a odlišná, někdy dokonce vzájemně urážlivá. A cítí nutnost se bránit. Pak míra civilizovanosti závisí na volbě mezi obranou kreativní a obranou destruktivní. Ta kreativní stojí na požitku z rozmanitosti, touhy po poznávání nového a třibení intelektu argumentací. Ta destruktivní vychází z mentální lenosti a z ní pramenícího sebeklamu vševědění. Svoboda slova tak dostává jeden konkrétní účel: Vytvářet prostředí pro neškrčenou kreativitu. Svoboda, která není splácena tvořením, je nezasloužená. Svoboda ničit není svoboda. Umlčování rozmanitosti je ničení tvořivosti.

Obránci svobody slova se většinou rádi hlásí k tradici biblické, alias judeo-křesťanské alias křesťanské. Ta má od svých samotných začátků dva druhy omezení svobody slova, obsažné v Mojžíšově Desateru. Jedním omezením je Příkladání Osmé v křesťanské verzi (Deváté v Mojžíšově originále v Deuteronomiu), často vykládané jako zákaz jakékoli lži (alias „desinformace“), ale znamenající zcela konkrétně, doslova a pouze zákaz „křivého svědectví proti bližnímu“. Ten „bližní“, v originále znamenající též „soused“, je každý náš spoluobčan nebo spojenec. Křivým svědectvím proti němu je i každé vyslovené, ale fakty nepodložené nařčení z jakéhokoli údajného prohřešení, hanlivé pojmenování nebo přirovnání poškozující jeho pověst nebo

ohrožující jeho bezpečnost nebo živobytí.

Druhým omezením je Příkladání Druhé (v Mojžíšově originále Třetí), často vykládané jako zákaz vyslovování božího jména „nadarmo“, ale znamenající přesněji zneužívání Božího jména „nazmar“. Tím slovem v originále je „šave“, ze stejného kořene jako „šoa“, znamenajícího destrukci (zmar) a též užívaného jako synonymum pro holocaust. Převedeno do dnešního slovníku sekulárního to znamená i destrukci svobody v zájmu něčeho vyššího, většího dobra, ideje, ideologie, státu, planety.

Na žádná ostatní témata takovéto zákazy neplatí a všechna zůstávají předmětem lidských dohod, svobodně a beztravně argumentovaných. Ale právě porušením těchto dvou posvátných zákazů dnešní mocenské struktury na svobodu útočí, stejně okázale a nestydatě, jako jiné známější mocenské struktury před nimi. O stejný výsledek – potlačení lidské tvořivosti – taky usilují. Nás tedy může posílit vědomí, že když jim v tom bráníme, činíme to s Božím požehnáním – ať už v Něho věříme, nebo ne.

Ale jak už to tak u těch Božích požehnání bývá, co je bohulibé, obvykle bývá málokdy snadné a bezbolestné.

Sněmovna schválila zpřísnění zákona o střetu zájmů, tzv. lex Babiš

Praha 16.června 2023 - Zákaz vlastnictví médií a přijímání dotací a investičních pobídek bude v zákoně o střetu zájmů zřejmě přísnější. Například média nebudou moci politici převádět na osobu blízkou nebo do svěrenského fondu, za porušení povinností budou hrozit vyšší pokuty. Sněmovna úpravy takzvaného "lex Babiš" schválila pozměňovacím návrhem skupiny koaličních poslanců v čele s předsedou klubu Pirátů Jakubem Michálkem ve vládní novele, která mění organizaci Úřadu pro dohled nad hospodařením politických stran a politických hnutí. Nyní ji čeká posouzení v Senátu. Dolní komora schválila Michálkův pozměňovací návrh hlasy 85 ze 164 přítomných poslanců. Pro úpravu zvedli ruku zástupci vládních ODS, STAN, KDU-ČSL, TOP 09 a Pirátů. Proti hlasovalo 79 poslanců z ANO, SPD.

Pondělí 5. června

Reuters: Do volebního boje o Bílý dům vstoupil republikán Mike Pence A USA: ministr zahraničí Blinken uvedl, že USA podporují Izrael a nedovolí Íránu získat jaderné zbraně
Soudní dvůr EU: Polská justiční reforma porušuje právo Evropské unie A Hnutí Letzte Generation se zaměří na superbohaté, v červenci bude pauza
Prezident Pavel na Pražském hradě jmenoval ústavní soudci Baxu, Wintra a Zemanovou
Premiér Fiala: Česká republika se do budoucna musí více ekonomicky otevřít světu, bez toho dál neporoste
Prodej nových osobních aut se za pět měsíců letošního roku meziročně zvýšil A Více než polovina českých domácností si pěstuje vlastní ovoce a zeleninu
Dopoledne zamarčeno, 20°C, kolem jedné se ochladilo na 15°C a začalo pršet - má být deštivý týden

Úterý 6. června

Francouzi dál protestují proti důchodové reformě
Devět zemí NATO jedná o podpoře Ukrajině
Írán vyvinul hypersonickou a nadzvukovou raketu
Vláda bude jednat s úsporách se zaměstnavateli
Proraženou Kachovskou přehradou se valí voda Dnipra
Okamura hrozí obstrukcemi při jednání o důchodech
Prezident Pavel je na špičce preferencí
UNESCO nechce, aby se boural most na Výtoni
Začalo to deštěm a stejně to končilo, přes den ale mírné počasíčko

Středa 7. června

Na půdě RB OSN se Rusko a Ukrajina obviňují ze zničení Kachovské přehrady A Papeži operovali kýlu
Prezident Pavel navštívil vojáky na Slovensku
Zelenskij vytyká OSN a Červený kříž, že nepomáhají u přehradě
Rada ČT zvolila novým generálním Jana Součka, na podzim nahradí Petra Dvořáka A U příležitosti matche se v Praze porvali fanoušci Fiorentiny s westhamáky
Soud s Patrikem Tušlem byl odročen na 26. července, soud byl pod tlakem extremistů A V rámci omezování byrokracie se na Hradě zřídilo devět nových úřednických pozic
Středa začala i skončila deštěm, odpoledne bylo slunečné

Čtvrtek 8. června

EU vymýšlí nový systém, jak zvládat migrační tlak
Americká média tvrdí, že Ukrajinci zahájili ofenzívu
Zelenskij navštívil oblast postiženou záplavami
Šéf tchajvanské diplomacie se chystá do Evropy
Sněmovna začala projednávat výpočet nových penzí
Opozice je odhodlaná jednání bojkotovat
Podle premiéra Fialy by stát doplatil na návrhy ANO 450 miliardami A Jan Krkoška (ANO) nahradil Iva Vondráka v pozici hejtmana severomoravského kraje
Až na ten slejvák večer to byl pěkný jaroletní den

Pátek 9. června

Prokuratura viní Trumpa ze 37 bodů
Putin tvrdí, že ukrajinská ofenzíva už začala
USA pošlou Ukrajině zbraně za další 2 mld dolarů
Italský expremiér Berlusconi je v nemocnici
Opozice kritizuje vládní souhlas s migrační reformou EU
Prezident Pavel chystá na úterek návštěvu sněmovny
Další dva lidé jsou obžalováni v kauze Dozimetr
Rezignoval olomoucký státní zástupce Daňhel
Hezký den se slejvákem vpodvečer

Víkend 10. – 11. června

Ukrajina hlásí osvobození dvou obcí
Z protržené Kachovské přehrady už vyteklo 70 procent vody
Prigožin hrozí, že wagnerovci potáhnou proti Polsku
Čtyři děti přežily v kolumbijské džungli po havárii letadla
Prezident Pavel přijal ukrajinskou dívku šikanovanou českými spolužáky a Socdem držela sjezd, předsedou zůstává Šmarda
Před ruskou ambasádou se potkaly proruská a protiruská demonstrace A Hnutí ANO stoupají preference
Krásný víkend se zcela luxusní nedělí

Pondělí 12. června

Putin si pochvaluje, že Rusko jde od jednoho vítězství k druhému A Zemřel italský expremiér Berlusconi
Ukrajinská armáda hlásí další dílčí úspěchy
V Dubrovniku zakázali kufry na kolečkách
Prezident Pavel hovořil s generálem Řehkou o modernizaci armády A Končící ředitel ČT Dvořák hovoří o navýšení poplatků za ČT a ČRo o 15 korun
Robert Fremr je další nominant do ústavního soudu
Dávka 5 kKč činila úhrnem 6,9 mld Kč
Luxusně sluneční leč nikoli horký den

Úterý 13. června

Trump vystupuje u soudu, prohlašuje nevinu
Rusové oznámili kořist západních tanků a obrněnců
Zemřel na motorce, vrazilo do něj auto, herec Treat Williams
EP se bude zabývat regulací umělé inteligence
Expremiér Nečas a jeho žena dostali podmínku v kauze poslaneckých trafik A Z klece v děčínské ZOO utekly opice

Prezident Pavel vystoupil v parlamentě a vyzývá ke smíření
Opozice blokuje přednostní projednání zákoníku práce
Krásný den se odpoledne pokazil, ochladilo se a sprchlo

Středa 14. června

Čína uzavřela strategické partnerství s Palestinskou autonomií
Podle OSN počet uprchlíků dosáhl loni dalšího rekordu
Evropská komise chce donutit Google, aby přestal podnikat v reklamě A Trump pokládá své obvinění za zásah do voleb
Ministr zemědělství Nekula končí, nahradí ho Marek Výborný
Opozici se nepodařilo odmítnout nová migrační pravidla EU
Vláda si chce od Evropské komise půjčit 137 miliard
Děčínští makakové jsou nadále na útěku z tamní ZOO
Ochladilo se, dopo svítlo sluníčko, pak se zatáhlo

Čtvrtek 15. června

Rezoluce EP podporuje členství Ukrajiny v EU
Rusko chystá na okupovaných územích své volby
Slovenský parlament nedal úřednické vládě důvěru
Danuše Nerudová chce do Evropského parlamentu, ještě neví za jakou stranu A Premiér Fiala hrozí, že úspory začnou už letos, pokud bude vývoj špatný
Policistům a hasičům se platy snižovat nebudou, slibuje Rakušan A Začala Smetanova Litomyšl
Uprchlí makakové v Děčíně naletěli na trik s banánem v kleci, jsou to Češi
Stalo se normou, že dopoledne je hezky, pak se zatáhne a sprchne

Pátek 16. června

Podle Putina jsou v Bělorusku už první atomové hlavice
Stoltenberg vyloučil, že na příštím summitu NATO dostane Ukrajina pozvánku A Izrael prodává přebytky svých tanků
Bill Gates se potkal v Pekingu se Si Ťin-pchingem
Sněmovnou prošel další Lex Babiš zapovídající politikům vlastnit média A Na ministerstvu zemědělství policie vyšetřuje 2 lidi stran zakázek v IT
Státní zástupce Komár má na krku kárnou žalobu
Piráti zahájili akci proti ministru spravedlnosti Blažkovi
Střídavé počasí sluníčko – deštík, celkem chladno

Víkend 17. června – 18. června

Americký a čínský ministr zahraničí spolu jednali ve Washingtonu A Afričtí lídři nabídli Putinovi mírový plán
Bývalý britský premiér Johnson se vrátil k novinářině
Rakouská exministrně zahraničí Kneisslová se angažuje v Rusku
Islamští teroristé povraždili 40 dětí ve škole v Ugandě
V Brně se konala demonstrace v souvislosti z pobodaným mužem
Prezident Pavel ocenil romskou organizaci Romea za rozumný postoj A Vzpomněli jsme si výročí úspěšného útoku na kata Čechů Heydricha
Dosavadní kaltnu střídala hicna, v neděli vedro

m

Multikulturní pokrokoví umělci by si přáli více dotací...

Daniel Vávra Ostravský večerník
Pod okny před Ministerstvem kultury demonstrují umělci, že mají málo peněz a chtějí přidat a mít nižší DPH. Že to prý dělají z lásky k občanské společnosti a zadarmo a my jim to nechceme zaplatit, když nechtějí dělat "komerci". Že je stresuje, že nemají na složenky a musí každý měsíc něco dělat, aby na ně měli, že dostávají málo dotací a grantů. Že překladatelé umělecké literatury nemají na chleba (a bude hůř přátelé).
Divadla jsou plná, přesto dotovaná. Stát dotuje desítky časopisů o kultuře. Film je dotovaný. Galerie jsou dotované. Máme tu státní operu, státní filharmonii, státní divadla. V televizi se udílejí divadelní ceny, filmové ceny, literární ceny. Dotované. Mladí výtvarní umělci chtějí za svoje díla často víc peněz než se dají pořídit v aukci klasici. Ale to je málo!
Zajímavé. Dostávají dotace jiní hudebníci? Zpěváci country, rockeři, rappeři, technoři? Ne. Dotávají dotace časopisy o hrách a hudbě? Ne. Herní časopisy, tedy komerci, tu máme dva. Oba dva živoří a jejich vydavatelé je vydávají z nostalgie jako koníček.
Nikdo na tom nevydělává a pochybují, že kdokoliv tam pracuje, to má jako hlavní zdroj svého příjmu.
Dotace nedostávají ani o ně nežebračí. Nikomu neříkají, že když zaniknou, bude to konec kultury. Tolik k hnusné komerci.
Je to demonstrace lidí, kteří se mezi sebou utvrdili v tom, že dělají něco lepšího než ostatní, že jsou chytřejší, umělečtější, kulturnější a důležitější pro "duši" národa (kterým často opovrhují), než ostatní a proto by jim to ti ostatní měli zaplatit. Oni to naprosto

otevřeně říkají a vůbec si u toho nepřipadají divně.
Pocit nadřazenosti toho, co dělají oni, nad pokleslou kulturou zbytku, z nich doslova stříká. Společně s frustrací, že ti co dělají "komerci", se mají líp.
Teď tam slečna povídá, že aby "člověk z vyloučené lokality napsal román, který společnost potřebuje, je naprostá utopie". Proč? Co tomu člověku brání, aby si každý večer sednul a psal? A proč by měla společnost platit romány, které nikdo nečte? Ročně zde vyjde několik tisíc knih....

Poprask kolem výroků

Ondřej Aston Neff 17,6,23
Vzpomeňme na deset let prezidentování Miloše Zemana. Co nám vytane na myslí když si připomeneme tu dekádu? Nejspíš jeho výroky. Na prvním místě „víte, co je to pussy, pane redaktore?“ Pak výrok o potřebě střílet novináře, přezívat ekoaktivistky a o potřebě školit se v Číně, jak se má řídit stát. Bylo toho hodně a když se dny Zemanova prezidentování chýlily ke konci, pilní sepišovatelé sestavoval rozsáhlé elaboráty.
Jeho nástupce je na začátku své pětileté éry a pokud si někdo založil notes pro výroky, utěšeně se mu plní. Poslední úlovek: v rozhovoru (<https://www.rferl.org/a/czech-president-ukraine-support-nato-summit/32460184.html>) s ukrajinským vysíláním Svobodné Evropy se prezident Pavel vyjádřil, že by všichni Rusové na Západě měli být monitorováni tajnými službami a že je to daň za válku. V té souvislosti si kde kdo vzpomněl na Američany, kteří po Pearl Harbour pochytili Japonce na svém území a zavřeli je do lágru, třebaže to byl lágr jiné třídy než jaké měli Němci a dodnes mají Rusové.

Výrokem prezident Pavel jistě potěšil ukrajinské příznivce prezidenta Zelenského a smázl škraloup, který si u nich udělal zase svým výrokem, ze kterého vyplývalo, že válka by nemusela nutně dopadnout tak, jak si přejí.

Slovo se přes jazyk přehoupne a nikdo ho zpátky nevrátí, tím spíš v době, kdy je vše okamžitě zaznamenáno a šířeno. Prezidenti jsou osoby viditelné a jejich slova jsou vnímána. I kdyby si na rty pověsili zámeček, přece jen by se tu a tam dopustili aspoň zafunění a to by bylo vykládáno tak či onak. Nezbyvá než uvažovat, kam který výrok vede.

Zeman dozajista nechtěl střílet novináře, ale vyhlásil jim úplně zbytečnou hloupou válku, která přispěla k upevnění blbě nálady v zemi. Pavel taky jistě nechce nastavit lágru a pověsit každému Rusovi na paty fízla. Jenom upozornil na nebezpečí páte kolony a že to nebezpečí je reálné ví každý, kdo je soudný.
Vyroky byly, jsou a budou a čas od času vyvolají poprask. Podstatné je, kam veřejnou debatu posouvají. Prezident Pavel se vyjadřuje ve prospěch naší příslušnosti k Západu. Že to narazí u mnoha lidí na odpor je přirozené, ne každému je příslušnost k Západu sympatická. To bude jeden z nejvýznamnějších zápasů blízké budoucnosti, kam chtějí naše společnosti patřit v době rozbourené blízkou válkou. Slováci jsou v tom už po uši a budou o tom hlasovat v parlamentních volbách. U nás se to brzy ukáže v parlamentním hlasování o smlouvě s Američany. Vůdce nejsilnější politické strany Babiš zatím zbaběle kličkuje, ale i on bude muset přiznat barvu. Prezident republiky dává svoji volbu jasně najevo. Tak je třeba si vyložit i jeho poslední výrok který leckomu pozvedl obočí. Já k tomu dodám, ano, na pátou kolonu je třeba si dát pozor. Rusové sice nedovedou vyrobit budík, ale v pletichách, lhaní a podvracení jsou velmistři.

Soudce k vězň:

"A jaký máte hlavní důvod ke své žádosti o podmíněné propuštění z výkonu trestu?"

"Chci se oženit."

"Hm, to máte dost divné představy o svobodě!"

Povídá žena manželovi:

"Já si skočím na pět minut k sousedce a ty mezitím nezapomeň každou půlhodinu zamíchat kaši"

Nevraživosť medzi Bratislavou a zvyškom Slovenska: Prejavuje sa narážkami, ale i poškodzovaním áut

Lubomíra Ivanková 17. 6. 2023, 00:05

Ak žijete v Bratislave, či už ako prisťahovalec alebo domáci, určite ste sa stretli s výrokom, že pre Bratislavčana sa východ začína už výpadovkou na Senec. Znieť to môže rôzne, pre jednu i druhú stranu, a odkazovať to má na rozdielnosť i nevráživosť medzi Bratislavou a zvyškom krajiny. Aké podoby táto rivalita môže mať?

Najznámejšie sú asi narážky, že ľudia z iných častí Slovenska Bratislavčanom v hlavnom meste kradnú prácu, alebo, naopak, že Bratislavčania sa „povyšujú nad ostatnými“. Vzájomná nevráživosť, či už ako stále prítomná realita alebo ojedinelý jav, sa však môže prejaviť aj inak.

Prejavy nesympatie na autách

Martin (30), ktorý do Bratislavy prišiel pred rokmi za prácou, si na svojom aute s prešovskou ŠPZ našiel rozliaty kompót. Nešlo o prvé a jediné prekvapenie, ktoré na svojom vozidle, zaparkovanom na bratislavskom sídlisku, ráno pred odjazdom do práce zbadal.

Rado (42) z Oravy sa stal dokonca svedkom toho, ako žena kľúčom poškrabala zaparkované auto pri obytnom dome v blízkosti Račianskeho mýta s bardejovskou značkou.

„Práve som otváral okno a žena, asi 50-ročná, parkovala svoje auto. Nešlo jej to pozdĺžne, zaparkovala teda ďalej,“ uviedol. Potom mala žena vystúpiť a s kľúčom v ruke idúc okolo auta Bardejovčana ťahala čiaru po boku auta.

„Najskôr si človek pomyslí, že medzi sebou asi niečo majú,“ hovorí ku konaniu ženy. O pár minút však zišiel dole s odpadkovým košom a pani videl zhovárať sa s inou ženou.

„Tak som sa jej išiel opýtať, prečo to auto poškrabala,“ dodáva k príhode Rado. Žena najskôr mlčala, potom čin poprela.

Východniari nám berú zeleň, Bratislavčania sú horší šoféri

Narážky Bratislavčanov voči „prisťahovalcom“, alebo všeobecne voči zvyšku Slovenska a naopak, sa týkajú šoférovania, centralizácie aj nerovnosti príležitostí, dokonca i zaberania zelene.

„Keď vidím pred sebou auto, ktoré absolútne nepoužíva smerovky, väčšinou si potom všimnem, že, aha, je z Bratislavy,“ uviedol so smiechom Michal.

Mnoho opýtaných si myslí, že Bratislavčania sa správajú nadradene, no ešte viac z nich však v tomto prípade hovorí o „Bratislavčanoch“, ktorí sa do hlavného mesta prisťahovali pred niekoľkými rokmi a získali tu trvalé bydlisko.

„Rodení Bratislavčania sa tak nesprávajú, väčšinou sú to tí, ktorí sa tam usadili nedávno z nejakého zapadnutého kúta a myslia si, že sú čosi viac,“ konštatuje východniarka Anna s tým, že s Bratislavčanmi má len dobré skúsenosti.

Bratislavčanka Helena to však tak pozitívne nevidí. Podľa nej pre prisťahovalcov z iných častí Slovenska sa v Bratislave musí viac stavať. „Zaberajú nám tu zeleň, kvôli nim je tu stavebný boom, prehŕšujú sa cesty, zaberajú parkoviská a sťahujú sa sem aj bezdomovci z iných kútov Slovenska, čím nám zhoršujú kvalitu životného prostredia.“

Ľudia poukazujú na to, že nevráživosť a pocit nerovnosti spôsobuje aj vláda a tiež nie rovnaké možnosti na celom území krajiny. „V rámci pobočiek jednej firmy majú (v Bratislave) vyššie platy ako pobočka v inom meste,“ hovorí Michal s tým, že poukazuje aj na prioritu stavby ciest.

„Tým, že je vláda situovaná len v okrese Bratislava, tak zvyška kašľú na dopravnú infraštruktúru na Kysuciach a Strečne – Ružomberku, čo má vplyv v podstate na celé Slovensko.“

Budú sa predsudky vytrácať či pretrvávajú?

Podľa sociologičky a výkonnej riaditeľky Slovenského národného strediska pre ľudské práva Silvie Porubänovej posmešky, podceňovanie až nenávisť, ktoré sú pociťované a komunikované medzi ľuďmi pochádzajúcimi, respektíve žijúcimi v rozdielnych lokalitách, regiónoch, krajoch jedného štátu, vonkoncom nie sú prítomné iba na Slovensku.

„Práve naopak, ide o fenomén, ktorý je známy prakticky kdekoľvek na svete. Čo, samozrejme, neospravedlňuje ani nelegitimizuje dôsledky, ktoré síce môžu byť aj komické, no často sú pre tých, ktorých sa bezprostredne dotýkajú, neprijemné a obťažujúce.“

Podľa Porubänovej v prípade, že ide len o rovinu vtípkovania, vzájomného doberania sa, nemá zmysel pátrať po súvislostiach a dôvodoch vzniku spomínaných reakcií. Dá sa však predpokladať, že podobné „sváry“ vznikali historicky a kultúrne v dôsledku nerovnakých životných podmienok a príležitostí, teda aj ako prejav vnímanej nespravodlivosti, žiarlivosti, závidi.

Dopomôcť k tomu, aby tieto prejavy nesympatie z našej spoločnosti vymizli, by mohla väčšia vyrovnanosť rozdielov medzi jednotlivými oblasťami Slovenska.

„S vyrovnávaním regionálnych rozdielov by teoreticky agresia podobných nevráživostí mala strácať svoju živnú pôdu, ale skôr si myslím, že v tomto prípade bude naďalej fungovať zotrvačnosť predsudkov,“ dodáva sociologička.

Zdroj: https://tvnoviny.sk/domace/clanok/844819-poskriabane-auto-i-slovne-narazky-ako-moze-vyzerat-nevráživosť-medzi-bratislavou-a-zvyskom-slovenska?campaignsrc=tn_clipboard

Pellegrini v Ide o pravdu: Chcem stabilnú vládu, ktorej nehrozí žiadna izolácia

PRAVDA 16.6.23 Namiesto "bratovražedného boja" potrebujeme po voľbách stabilnú a odbornú vládu, ktorá bude mať otvorené dvere na všetky politické dvory, kde sa rozhoduje o budúcnosti Európy a sveta, hovorí Peter Pellegrini (Hlas) v relácii Ide o pravdu.

„Nie som ten typ politika, ktorý doma predtým, ako zaspáva, už si kombinuje a už sníva o vláde,“ tvrdí Pellegrini a uvádza, že najskôr musí presvedčiť ľudí, aby mu dali dôveru. Ak sa to stane, tak chce ponúknuť „stabilnú, odborne pripravenú vládu, za ktorú sa nemusia hanbiť ani doma ani v zahraničí a ktorej nehrozí žiadna izolácia“. „Práve naopak, ktorá bude mať otvorené dvere na všetky dvory politické, kde sa rozhoduje o budúcnosti Európy a sveta,“ dodal.

Situácia bude po voľbách bolieť, pretože Slovensko má mnohé problémy, uviedol. Ak bude pokračovať „bratovražedná vojna“ v krajine tak sa Slovensko nepohne dopredu. Tvrdí o sebe, že je politikom kompromisu.

Čo hovorí na vládu Ľudovíta Ódora, ktorá nezískala v parlamente dôveru? Prečo nedostala hlasy Hlasu? Neprekáža mu, že nie je možné v parlamente odvolávať ministra takejto vlády, ak pochybí? Ako sa postaví k zákonom a opatreniam, ktoré bude Ódorova vláda predkladať? Aký má názor na migráciu a opatrenia proti nelegálnym migrantom? Čo hovorí na financovanie mimovládok? Pozrite si reláciu Ide o pravdu.

Niekde som čítal, že aj po 20 rokoch manželstva by sa malo se ženou zaobchádzať jako na prvom rande. Po večeri sme si sadli do auta a vysadil som ju při dome jej rodičov...

Filmový festival si zaspomínal na legendárneho Lasicu († 81): Zosnulému sa dostalo obrovskej pocty! Dojemné slová vdovy Vášáryovej

Medzinárodný filmový festival Art Film Fest (AFF) začal v piatok v Košiciach svoj 29. ročník. Na otváracom ceremoniáli odovzdali dve festivalové ocenenia Hercova misia udeľované za mimoriadny prínos hereckému umeniu. Jedno udelili in memoriam zosnulému hercovi a bývalému prezidentovi AFF Milanovi Lasicovi, druhé si prevzala herečka Zdena Studenková.

a Lasicu, ktorý zomrel v júli 2021, prevzala cenu jeho manželka Magda Vášáryová. V príhovore si zaspomínala, že na festival a do Košíc sa vždy tešil a rád pozeral filmy. **"On nerád filmoval, nerád čakal pri tom filme, ale keď sa mohol pozrieť na niekoho iného, kto urobil dobrý film, vedel to fantasticky oceniť,"** povedala. Cenu jej odovzdal režisér Juraj Nvota.

Ocenenou osobnosťou je aj Zdena Studenková známa z mnohých televíznych filmov, inscenácií a seriálov. Cenu jej odovzdal jej herecký kolega z českej komédie storočia S tebou mě baví svět Pavel Nový. **"Myslím, že táto malá krajina ničím až tak nemôže ohúriť ako svojim umením, a ak som teda súčasťou toho, tak som veľmi vd'čná, vážim si to a som šťastná, ďakujem,"** uviedla. Festivalovú cenu si tradične prevezme aj za účasti verejnosti, a to v sobotu (17. 6.) o 16.00 h na košickej Hlavnej ulici. ČAS

Čaputová oznámi rozhodnutie v súvislosti s opätovnou kandidatúrou, uvažovať bude do poslednej chvíle

Prezidentka Zuzana Čaputová podľa informácií Denníka N vážne zvažuje, že na budúci rok nebude kandidovať. Na základe zdrojov denníka to hlava štátu povedala viacerým blízkym a spolupracovníkom. Podľa informácií, ktorými médium disponuje, Čaputová do poslednej chvíle bude uvažovať, čo urobí. Je možné, že svoj postoj ešte zmení, no podľa Denníka N sú šance, že nebude kandidovať, vysoké.

Vyjadrenie Branislava Gröhlinga

Poslanec Národnej rady (SR) Branislav Gröhling v statuse na sociálnej sieti uviedol, že by ho mrzelo, ak by Čaputová opätovne nekandidovala. Považuje ju za najlepšiu hlavu štátu akú sme mali. Verí však i tomu, že bývalý minister zahraničných vecí Ivan Korčok by bol jej dôstojným nástupcom.

Vyjadrenie Ivana Korčoka

Samotný Korčok na sociálnej sieti uviedol, že v tejto chvíli sa nebude k medializovaným informáciám súvisiacim s prezidentskými voľbami vyjadrovať, a požiadal médiá o pochopenie.

„Rešpektujem úrad hlavy štátu, aj pani prezidentku osobne, a nebolo by odomňa korektné vyjadrovať sa predtým, než akékoľvek stanovisko poskytne ona sama,“ napísal.

Prezidentkin hovorca Martin Strážinec v tlačovej správe v piatok informoval, že Čaputová oznámi rozhodnutie v súvislosti so svojou opätovnou kandidatúrou na funkciu hlavy štátu začiatkom budúceho týždňa

Chcete voliť? Kontaktujte Slovenského generálneho konzula v Sydney ASAP.

O rasismu.

Karel Jemelka 28. 4. 2023

Jó, bejvávalo a i já byl rasista. To vám byly časy.

Vyléčila mě z toho až paní gymnaziální profesorka v nějaké internetové diskusi před mnoha lety. Když se o tomto ještě mohlo psát i mluvit.

Tehdy jsem napsal, že když vidím Cigána, automaticky si držím ruku na kapse s peněženkou. Abych o ni nepřišel. (O peněženu, ne o ruku). A Cigánům nemůže vadit, mám li ruku na své kapse.

Ihned odpověděla. Jsi rasista.

Já na to, že tohle dělám naprosto automaticky. Že to bude asi něco jako podmíněný reflex, jako to naučil I. P. Pavlov ty svoje laboratorní psy. Když jim zazvonil, tak nesl žrádlo a tak to dělal dlouho, až jim to žrádlo po zazvonění nedonesl a oni jen slintali. Vědec si toho všimnul a dostal za to všimnutí Nobelovku a pojmenovávaly se po něm ulice a zastávky metra.

Nee, to je projev rasismu. Rasismu a předsudečné nenávisti. Chystají se zákony a bude se za to zavírat. Budeš jeden z prvních.

Za podmíněný reflex? To je nesmyslné.

Ne a ne a ne. To je projev rasismu, rasismu a rasismu.

Na monitoru jsem cítil, jak při psaní Ne, ne a ne dupe nožkama pod klávesnicí.

Hm, Karle, ona je vzdělaná, gymnaziální profesorka, ty jenom hoňák polní, vzduchem chlazený, s upocenou maturitou, co když má pravdu. Musíš se nějak toho blbého reflexu zbavit, nebo tě zavrou.

Nad čím mudruješ, ptala se panímáma, když jsem přeměřoval metrem zadní kapsičku na trenýrkách. (Jsem trenýrkář. Na každých trenýrkách je vzadu kapsička. Slipaři a boxerkáři ji tam nemají).

No koupím malou peněženu a budu ji nosit v trenýrkách abych nebyl tím předsudečným nenávistou.

Ale to je kapsička na gumičku ne na peněženu, no co kulíš oči? To mě řekla babička, když se mnou začala mlátit puberta. Hm, mi to děda neřekl.

A potom mi ten nápad vymluvila. Jak to prý bude vypadat až budu u pokladny a budu vytahovat peněženu odkudsi pod gaťama z mezi půlek? Hm, měla pravdu. Pokladní na ty peníze nesáhne, ženská za tebou omdlí. To by zase mohlo být veřejné pohoršování. Čin taky trestný. Kurňa, co už člověk dnes může?

No, postupem doby se situace zhoršila. Už nás nekáraly jen profesorky, ale opřela se do toho televize, rozhlas i tisk. A orgány činné v trestním řízení, profesorka měla pravdu. A člověk víc nemůže než může.

A proč tohle píšu?

Panímáma měla plánovanou operaci kyčle. Dva měsíce nebudu doma, tak Tě všechno naučím. A začala s pračkou. Tady máš manuál. Dala mi papír v umělohmotné průhledné složce.

1. dát zástrčku do zásuvky. Zástrčka i zásuvka označeno č.1 fixou.

2. otevřít kohout s vodou na hadici k pračce. Označeno č.2 fixou.

3. dáš prádlo do pračky. Nejde označit.

4. odliješ prací gel do odměrky. Po rysku a naliješ do pračky. Odměrka i gel označeny č.4 fixou.

5. zavřeš dvířka pračky označeno fixou 5

6. zmáčkneš knoflík ON. Tedy jako já.

Uměl jsem to. S tím manuálem to byla hračka.

Hm, a pak jednou nebyla panímáma doma, tak jsem tu pračku vyzkoušel. Nezapnul zástrčku do zásuvky, poznala to. Neotevřel kohout s vodou, poznala to. Nedal do ní prádlo ani gel, nepoznala to.

Vesele prala a neměla co.

Hm, blbá jak ti aktivisté. Melou, melou a nevědí nic o náplni.

No, a pak mě panímáma učila žehlit, (když uznala, že jsem dostatečně inteligentní na věšení a sušení prádla). Pak mi ukázala, jak rozložím žehlicí prkno. Pak dělala

cosi s prádlem a já uvařil kafe. Ukázala mi jak nalejt vodu do napařovací žehličky a ukázala, jak žehlí kapesník. Já to hned vzal po ní a žehnil kapesníky tak, že řezaly jak onuce v komínku na vojně.

Pak mi ale zazvonil telefon a já zavolal Haló do žehličky. Připlácnul jsem žehličku na ucho. Zařval jsem, žehlička skončila v koutě a kafe vylité. Panímáma okamžitě startovala, doběhla s ručníkem namočeným ve studené vodě. Spálenina se má chladit. Drž si ten ručník na uchu, já zatím vypnu žehličku. Vypnula žehličku, s konstatováním: "Je po ní jak po žabě, abych zítra koupila novou". Dobešla s dalším studeným ručníkem.

Pak uvařila nové kafe, vyměnila studený ručník. Přinesla nějakou mastičku, sebrala mi ručník a namazala ucho. Sednula si ke kafi a začala řvát smíchy.

Proto ji mám rád. Má vždy seřazeny povinnosti. Postarar se o zraněného chlapa a pak se teprve bavit.

Hm, že žehlička letěla do kouta byl pravděpodobně taky nějaký reflex, ale i kdybych o tom napsal vědeckou práci, Nobelovka stejně nebude.

A potom to přišlo. Panímáma si nachystala tašky. Jednu menší, do nemocnice, tam toho moc nepotřebuju, druhou, větší už si vezmu z nemocnice do rehabilitačních lázní. Tu třetí mi dovezeš v sobotu, 14 dní po operaci do lázní. Já ti vrátím domů všechno použité. Ty to vypereš a usušíš, žehlení jsem domluvila s Míšou (dcera), protože ty bys mohl ze žehlení oslepnout. Oslepnout ze žehlení? No jistě, spálíš si uši a za co si zahákneš brejle? A začala zas řvát smíchy.

A v neděli to přišlo. Po obědě jsem naložil ony dvě tašky a panímámu. Na plánované operace se přijímá v neděli odpoledne.

Pusa, slzička, nezapomnělas telefon? A nabíječku? Nezapomněla, zavolám jak se proberu.

I přišel čas na třetí tašku. Nezapomenuto, naloženo, předáno a dvě tašky se špinou dovezeny zpět. Klapalo to.

Vytažen manuál, nacpáno do pračky, přidána i moje špína, montérky, fusakle, trenýrky,... Vypráno.

Usušeno, V pátek přijela dcera žehlit. Vytřídila si prádlo a nabídla mi naučit mě to. Odmítl jsem, přese neoslepnu a žehlička je taky nová. Hm, no dobře, ale mamka nebude nadšená. Tvářila se nějak divně. Není zvyklá mi odpovídat či mě poučovat.

No a v sobotu jsem naložil tašku a jel do lázní. Tašky vyměněny.

Po cestě zpátky telefon. Prosím Tě, cos mi to dovezl za prádlo? No to vyprané, něco je špatně? Prosím tě, počkej, já si napočítám aspoň do desíti, ať se uklidním. Ticho, jen jaksi šeptem jsem slyšel „čtyřicetsedm“.

A ozvalo se. Prosím tebe, víš, kde je kyčel? Jistě že vím, mám to taky. Moc toho nevíš. Kyčel to je ten hák, na kterém visí noha u prdele. No a tam někde jsou kalhotky (i trenýrky). No a já, když jdu na kontrolu, rentgen, proceduru, musím tam v kalhotkách. A nemůžu tam jít v kalhotkách, co vypadají, jako bych neudržela moč ani stolicí. Vytřídil jsi prádlo než jsi pral? Žes tam dal montérky i ten hadr, co pucuješ flintu?

Víš, ty reklamní blbosti o zářícím prádle jsou pro blbě. Já ti to zítra vysvětlím. Prober věci v tašce a podle nich najdi věci ve skříních. Ty dej do tašky a zítra mi to sem dovez. Dobelehám se s tebou na kafe a popovídáme si.

Stalo se, dobelhala se a já s hrůzou poznal, že žiju s rasistkou. Stačilo mi, že musím třít bílé od barevného. Že mícháním barev se znehodnotí to bílé a barevného se ten proces nikterak nedotkne.

Hm, nevysvětlila mi to dříve a dělala to, aniž bych o tom věděl. Rasistka jedna. Na stará kolena.

No a co teď s tím. Podle současných módních trendů je míchání bílého s barevným žádoucí. Odstraňuje to prý tradiční předsudky a navozuje rovnost. Jakákoliv separace či segregace je politicky nekorektní. A trestná.

Ale práce to nikdo nevysvětlil.

A další ženské rasistky:

<https://www.prozeny.cz/clanek/10-figlu-na-prani-ktere-jeste-neznete-17467>

Mrňata

George Švehla NSW

Jak jsem se v minulém povídání zmínil, tak po instalaci endoprotézy levého kyčle pokračuju v rehabilitaci svépomocí. Provádím denně různé cviky podle návodu z rehabilitačního špitálu, pak se projdu po ulici, zhruba 250 metrů, sice s holí ale tou jen udržuju rovnováhu, moji živou váhu na ni už nepřenáším. 2x týdně provozuju hydroterapii ve „Springwood Aquatic and fitness centre“, tedy ve vodním středisku a fitku, které je v sousední osadě Springwood. Toto je kryté, oplývá třemi bazény, výřivkou, horkým suchým vzduchem i párou jako v sauně a potom i velice slušně vybavenou tělocvičnou s různými mučícími přístroji. Plavecký bazén má 8 drah a nejchladnější vodu. Rehabilitační bazén od půl metru do 1.30m hluboký, má vodu teploty těla a také příjezdovou rampu pro vozíčkáře a brouzdaliště pro děti i dospělé má největší hloubku 1.20m a vodu teplou jako ten předešlý. Je tam však i sprcha – vodopád vhodný k masáži horní poloviny těla, skluzavka pro děti a kruhový kout kolem 6m v průměru kde trysky asi půl metru pod hladinou pohání vodu kol dokola a vytváří tak silně do kruhu proudící vodu kolem metru hlubokou. Chůze proti tomuto proudu je dost namáhavá, ale jako rehabilitační cvičení velice dobrá. springwood swim centre - Google Search Nejlepší však na tom všem je, že pro seniory nad 75 let je vstup do celého tohoto zařízení zdarma a pobyt třeba celý den.

Přeplněno zde rozhodně není. 8 plaveckých drah je rozděleno na 4 pro rychlé plavce a 4 pro ty pomalé, rekreační. Obvykle v celém bazénu plave 3 – 6 plavců v době kdy rehabilituju já. Dobu jsem si vymákl tak, že se v bazénu plácám mezi 7 – 8:30 ráno, protože v 9 začínají plavecké kurzy pro mrňata a to je potom v rehabilitačním bazénu, kde se tyto kurzy odehrávají, 10 – 15 škvřnat, 3 – 4 instruktoři a s těmi nejmenšími mimčí i 4 – 6 mamin. V době kdy si mučím tělo ve vodě já, bývají v rehabilitačním bazénu někdy až 4 geronti ale obvykle tam jsme 2 – 3 a občas sám. V brouzdališti obvykle není nikdo a nebo 2 – 3 děcánci s rodiči.

Co mě tam zaujalo, jsou lekce plavání pro děti. Tím myslím škvřnata, která sotva umí chodit, tedy kolem jednoho roku stará a potom už i starší. Skupinky od 4 do 6 dětí vedou instruktoři – dobrovolníci a ta nejmenší, půlroční mrňata jsou ve vodě i s maminami. Děcánci se nejen ve vodě plácají ale i do ní skáčí a jsou i regulérně potápěna. To k upevnění přirozeného reflexu u většiny savčích mláďat známým pod jménem „bradycardic response“. Při potopení pod hladinu vody zadrží dech a otevrou oči.

<https://www.youtube.com/watch?v=KpmdpL5btYo>

<https://www.facebook.com/watch/?v=1140108859342543>

<https://www.youtube.com/watch?v=6lLTcNkRzAl>

Je až neskutečné, jak se jim pod vodou líbí. Nejen že čumí po okolí, ale instinktivně provádí koordinované plavecké pohyby. A tak i půlroční škvřnata umí dříve plavat než chodit a nebo mluvit. A když jich je pod vodou několik, tak se i snaží spolu hrát a tak je nutno je po několika vteřinách vylovit na vzduch. A tak je zde vidět maminy kterak batolata házejí do vody ne však k utopení ale naučení se plavat, potápět a ve vodě si hrát. Ostatně po několika lekcích to ta škvřnata sama vyžadují jak se jim to líbí.

"Vyčistila jsi mi sako a kabát?"

"Ano."

"A kalhoty?"

"Ano."

"A boty?"

"Copak - tam jsou kapsy taky?"

Jak jsem byl vyhozen z výstavy generální konzulkou.

V pondělí 5. června při slavnostním otevření výstavy v Bondi Pavilionu, kterou jsme též inzerovaly v minulých Novinách - "Voice of Women", jsem se nestačil divit.

Přišel jsem se podívat spolu s dalšími třemi přáteli, Australany. Sotva vešel do lehce zaplněné místnosti, byl jsem neprodleně, a pouze já, osloven česky přítomnou Generální konzulkou JUDr. Zuzanou Slovákovou Ph.D., že tam nemám co pohledávat, že jsem nezvaný host a mám bezodkladně opustit místnost.

Nechce se hádat, odešel jsem a čekal na své přátele v předsáli. Jedna ze dvou milých slečen nosící kolem mne jídlo do sálu se u mě pozastavila a s nepokrytým údivem mi sdělila, že to se jí ještě nestalo! Že by kdy dostala příkaz, že někomu konkrétnímu, nyní mě, nesmí poskytnout cokoli z předkládaných jídel a pití.

Přátelé, mi později sdělili, že se mému nenadálému zmizení ze sálu značně divili, a poznamenali, že kdyby mé vykázaní ona dáma vyjádřila anglicky jistě by jí sdělili cosi značně nepříjemného. Tady přeci není socialistické Česko, ale Austrálie a já jsem Australský občan a jako takový jsem si to neměl nechat líbit.

Zvláště pikantní je býti veřejně označen za osobu nežádoucí při příležitosti nedávno proběhlého dne zvaného "Mezinárodní den svobody tisku" stanovený Valným shromážděním OSN v roce 1993 na 3.5. Dni ke kterému se MZV, potažmo Generální Konzulát, na svých webových stránkách tak oslavně hlásí.

Abych nakonec nebyl jednou vyplaven kdesi na Bondi Beach ve stavu tělesného rozkladu příbojem, ač nikdy mořskou lázeň nepřijímám. Sice plavání schopen, přijde mi moře studené.

Zajímavosti. Víte, že....

Klimatické změny jsou tu miliony let.

Petr Hampl

Výklad docenta Konvičky o „Green Deal“ (seminář Jungmannovy národní akademie) je ukázkovým příkladem toho, jak má fungovat dobré vzdělávání. Neřešil s námi politické programy, ale vyložil, jak to bylo na zemi během posledních několika milionů let. Jak se měnilo klima, jak se měnil ráz krajiny, jak vzájemně reagovaly různé organismy a taky samozřejmě jak do toho zasahoval člověk. Věděli jste třeba, že primitivové s pěstními klíny a později jednoduchými oštěpy dokázali vyhubit víc zvířat (a v důsledku zcela změnit ráz krajiny) než jakákoliv průmyslová aktivita? Lovili, jedli, lovili, jedli... až přírodu téměř vyprázdnil.

Když posluchač pochopí tyhle záležitosti, je mu úplně jasné, jak je to s klimatickou změnou, jestli je oteplení skutečnou hrozbou atd. Takové školení by mělo být povinné pro každého, kdo se chce k otázkám klimatu jakkoliv vyjadřovat. Ale zabralo to celý den.

Až růst skončí

Vojtěch Novotný RNDr je na PNG Nedávno proběhla v Bruselu zajímavá konference Beyond Growth (Až růst skončí) na níž se, zatím jen jako návštěvník, nikoli organizátor, ukázala i Ursula von der Leyen. Miroslav Obornik také upozornil na českou stránku hnutí nerůstu (<https://nerust.cz/>).

Vzhledem ke svému již pokročilému věku se snažím dávat si pozor na kritiku všeho s čím přichází mládež, abych nenaplňoval stereotyp staříka jenž už prostě nerozumí světu, ale v tomto případě mám jistě pochybnosti.

Konference to byla i akademická a přednášející profesori byli téměř výhradně z Evropy (to jinak není normální, ani u konferenci pořádaných v Bruselu). Opravdu doufám, že se tímto směrem EU nevydá, přece jen evropská civilizace je velmi příjemná a politikou nerůstu by se celosvětově zcela odrovnala. Česká stránka o nerůstu na mne udělala skutečně dojem, je to velmi elegantní reformulace komunismu, je tam prakticky všechno, kolektivizace, družstva, znárodnování, třídní boj, jenom se to všechno jmenuje jinak. Taky se hodně používá termín demokracie a to i pro návrhy mající nulovou šanci demokraticky projít - jak z toho ven? Samozřejmě přes občanské komise (participativní, nikoli zastupitelská demokracie!), kdy rozhodují komise náhodně vybraných občanů. Jaký je zde rozdíl od standardních voleb? No přece ten, že takto vybraní občané se nechají snáze řídit uvědomělými aktivisty kteří jim osvětlí, co je ten jejich správný názor. Skutečně to funguje (my starší známe ze socialismu).

Romové nesnáší Ukrajince? To je naučili Češi, zní od aktivisty

16.06.2023 **MONITORING** *Nenávistné projevy vůči Ukrajincům, včetně válečných uprchlíků, které se – jak dříve upozornil například server Romea.cz – vzedmuly po sobotní vraždě Roma, z níž je podezřelý Ukrajinec, uvnitř romské komunity, mají podle publicisty Františka Kostlána původ v tom, čím si Romové v Česku museli projít. „Kdo Romy naučil hlásat kolektivní vinu? Češi je to naučili,“ tvrdí ve svém komentáři pro Deník Referendum. Romy by dle publicisty „nenapadlo kohokoli z České republiky vyháňet, kdyby to nezažili mockrát na vlastní kůži“. Naučili se to dle něj od „hrdých českých pseudovlastenců“.*

Obavy z etnických konfliktů mezi Romy a Ukrajinci přetrvávají po sobotní vraždě Roma, ze které je podezřelý Ukrajinec. Na toho byl v pondělí podán návrh na vzetí do vazby. Incident se měl stát v Brně u přehrady, kde se konala večer dronová show a ohňostroje. Podezřelý se měl dostat do sporu se skupinou Romů a během následné šarvátky pobodal dva romské mladíky, z nichž jeden později v nemocnici svým zraněním podlehl.

„V sobotu večer krátce před 20. hodinou došlo poblíž tramvajové zastávky Přístaviště v Brně-Bystrci k potyčce mezi několika osobami, při které jeden muž nožem napadl a zranil dvě osoby,“ komentovala incident policie podle serveru iDnes.cz.

Několik verzí tvrdí, že incidentu údajně předcházelo nevhodné chování skupinky Romů v brněnské hromadné dopravě. Podle některých svědectví Romové obtěžovali další spolucestující a Ukrajinec se proti nim ohradil, což konflikt odstartovalo. „(Do tramvaje) nastoupila skupina mladších lidí, začali si nahlas pouštět hudbu – to tedy zatím nikomu nevaňilo. Pak ale v ní začali kouřit cigarety, což už lidem docela vadilo a začali vystupovat. Ukrajinec pak začal křičet a ten napadený mladík mu řekl, ať jde ven, že si to půjdou vyříkat. Vystoupili jsme na Přístavišti, kde již byla lehká potyčka, a na zmíněného pána skočili tři lidé. Jakmile jej povalili na zem, tak jednoho bodl do břicha a druhého do zad, do lopatky,“ popsal údajný průběh incidentu jeden ze svědků pro Primu a mínil, že Romové útok „sami vyprovokovali“.

Romové naopak tvrdí, že konflikt vyvolal Ukrajinec. „My jsme si normálně pouštěli písničky. Prostě Ukrajinec vyběhl. On vystoupil s náma a oni se tam dohadovali. Vytáhl nůž a bylo to,“ popsala pro CNN Prima News kamarádka mrtvého mladíka.

Po ubodání mladého muže se následně vzedmulo nemalé pnutí mezi romskou a ukrajinskou komunitou

a podle serveru Romea.cz se mají v romské komunitě šířit nenávistné protiukrajinské projevy.

V pondělí se v Brně také odehrál konflikt, během něhož měli Romové zaútočit před brněnskou radnicí na Ukrajince, a na místo muselo dorazit několik policistů. „Byli jsme přivoláni ke konfliktu více osob. Ve velmi krátké době jsme situaci měli pod kontrolou. Zajistili jsem tři osoby, které čekají na výslech, abychom zjistili, co se stalo. S ohledem na vyšetřování nemůžeme v tuto chvíli poskytovat více informací,“ řekl policejní mluvčí Bohumil Malášek pro server Brněnská drbna.

Plánována byla i demonstrace za zavražděného na sobotu, ta ale byla nakonec i kvůli obavám z násilností organizátorkou akce zrušena.

„Kdo Romy naučil hlásat kolektivní vinu? Češi je to naučili,“ tvrdí Kostlán

Tyto výpady Romů proti Ukrajincům i válečným uprchlíkům z Ukrajiny, kteří do Česka utekli před ruskou agresí v jejich zemi, se podle Kostlána dějí kvůli Čechům. „Čeští Romové jsou po celý svůj život terčem soustavné diskriminace z jednoho jediného důvodu — kým se narodili. Není divu, že obrací-li se najednou nenávist vůči jiné skupině lidí, i někteří z Romů se k tomu uchylují. Naučili se to tu,“ míní publicista František Kostlán ve svém komentáři pro Deník Referendum, nadepsaný: „Kdo Romy naučil hlásat kolektivní vinu? Češi je to naučili.“

Kostlán o incidentu z pondělí, kdy měli Romové v centru Brna napadnout dvojici Ukrajinců, uvedl: „Píše se, že Romové napadli dva pokojné cizince po pietě, kterou byl uctěn ten zabitý Rom a volali přitom, že Ukrajinci tu nemají co dělat, ať si jdou válčit k sobě a že chránit by se měli Češi, kteří tu žijí, nikoli cizinci“. „A vzápětí přichází údiv, že Romové vznášejí stejné požadavky jako extremisté, a to na základě kolektivní viny,“ doplnil. To však dle něj „vyslovili asi dva nebo tři Romové, přičemž někteří z Romů jim dávají za pravdu a mnozí nikoli“ a tak ti, co „píší o Romech jako celku“ dle něj „paušalizují“.

Romy by dle publicisty „nenapadlo kohokoli z České republiky vyháňet, kdyby to nezažili mockrát na vlastní kůži“. „Získali trpkou zkušenost, že vyhnání mnozí pokládají za ‚řešení‘ situace. Prožili, hlavně ti žijící v chudinských čtvrtích, neskutečné množství demonstrací a dalších akcí, kde spolu skandovali neonacisté s místními lidmi ‚Cikáni do plynu‘, ‚vraťte se do Indie‘, ‚táhněte pryč‘ apod.“ vysvětlil Kostlán, dle kterého „čestí fašisté z Národní strany za hlasité podpory Tomia Okamury plánovali vystěhování Romů do Indie“ a „mnohá média hystericky psala o kdejaké hospodské rvačce jako o rasovém problému a štvála proti Romům, seč mohla“.

Recept No. 624

Dvanáctihodinová kachna

Už jste někdy zkoušeli péct dvanáctihodinovou kachnu? Není to nic složitějšího, příprava zabere pár minut a mezitím co se kachna peče se můžete věnovat jiné činnosti. Čas, který zabere pečení se do poslední minuty vyplatí-ta chuť a křehkost masa stojí za to!

Suroviny

1 kus 2 kg (cca) kachna

500 ml mléka
sůl, kmín, med

Postup přípravy

Kachnu umyjeme, očistíme, prosolíme (i zevnitř) a okmínujeme.

Podlijeme mlékem, přiklopíme a pečeme 7 hodin na 90 °C -dáme do předem vyhřáté trouby.

Poté zvýšíme teplotu na 120 °C a pečeme dalších 5 hodin. Na poslední hodinu teplotu zvýšíme.

Kachnu průběžně potíráme vypečeným tukem smíchaným s medem.

Záhadné Tullyho monstrum nebyla ryba, tvrdí Japonci. Pravěké tajemství ale dál čeká na objasnění

CT24 19.4.23

Velikostí nenápadný, tvarem těla pozoruhodný. Tullyho monstrum je tvor, který obýval pravěké oceány a od objevení v 50. letech minulého století mate vědcům hlavy, protože ho neumějí zařadit. Nový výzkum publikovaný v odborném časopise *Palaeontology* - vyloučil, že by to byl obratlovec.

<https://onlinelibrary.wiley.com/doi/10.1111/pala.12646>

Tullyho monstrum je jedním z nejzáhadnějších a nejbizarnějších tvorů, kteří se kdy pohybovali po naší planetě. Živočich jménem *Tullimonstrum gregarium* žil asi před 300 miliony let a už víc než půlstoletí mate paleontology. Nejsou schopni ho zařadit do žádné kategorie – jeho podivný vzhled nepřipomíná nic, co by na světě kdy žilo.

Nedávno skupina vědců navrhla hypotézu, že *Tullimonstrum* mohl být obratlovec podobný kruhoústým, tedy primitivním vodním tvorům, jako jsou sliznatky nebo mihule. Pokud by to byla pravda, pak by *Tullimonstrum* potenciálně vyplnilo mezeru v evoluční historii raných obratlovců. Dosavadní studie tuto hypotézu podpořily i zamítaly.

Ted' přišel tým japonských vědců s tím, že zná odpověď na tuto paleontologickou záhadu. Na základě analýzy s pomocí špičkové 3D zobrazovací technologie tvrdí, že to žádný obratlovec nebyl. Nejsou nicméně schopni říct, o jaký typ bezobratlého živočicha se jednalo.

Příběh netvora

Tvor zaměstnává vědeckou pozornost od padesátých let 20. století. Tehdy se Francis Tully věnoval svému koníčku – sbírání zkamenělin – v lokalitě známé jako Mazon Creek Lagerstätte ve státě Illinois a objevil „něco“, co později dostalo jméno po něm: Tullyho monstrum.

Asi patnáct centimetrů dlouhý tvor žil podle všeho v pravěkém oceánu před 300 miliony let, dávno před dinosaury. A na rozdíl od kostí dinosaurů nebo tvorů s tvrdou skořápkou, které se často nacházejí jako fosilie, mělo Tullyho monstrum tělo měkké.

Mazon Creek Lagerstätte je jedním z mála míst na světě, kde byly vhodné podmínky pro to, aby se otisky těchto mořských živočichů podařilo detailně zachytit v bahně z mořského dna, než se stihnou rozpadnout. Už jen tím je tento tvor unikátní, jinak toho totiž ví věda o „měkkých“ tvorech jen pramálo.

Vědci: Hypotéza o obratlovcích je neudržitelná

„Myslíme si, že záhada, jestli se jedná o bezobratlého, nebo obratlovce, je vyřešená,“ uvedl nyní Tomoyuki Mikami, v době vzniku studie doktorand na Graduate School of Science na Tokijské univerzitě a v současnosti vědecký pracovník Národního muzea přírody a vědy.

„Na základě spousty důkazů je hypotéza o obratlovcích Tullyho monstra neudržitelná. Tím nejdůležitějším je, že Tullyho monstrum mělo v oblasti hlavy segmentaci, která vycházela z jeho těla. Tato vlastnost není známá u žádné linie obratlovců – což naznačuje, že byl příbuzný neobratlovcům.“

Tým studoval více než sto padesát těchto zkamenělých tvorů a více než sedmdesát dalších fosilií zvířat z Mazon Creeku. Pomocí 3D laserového skeneru vědci vytvořili barevné trojrozměrné mapy zkamenělin, které prostřednictvím barevných variací ukazovaly drobné nerovnosti, jež se na jejich povrchu vyskytovaly – a které nejsou očima ani pod mikroskopem viditelné.

Rentgenová mikropočítačová tomografie (která využívá rentgenové záření k vytvoření příčných řezů objektem, takže lze vytvořit 3D model), byla také použita k pohledu na jeho „chobot“ – tedy podivný podlouhlý orgán umístěný v hlavě. Tato 3D data ukázala, že znaky, které se dříve považovaly za důkaz toho, že jde o obratlovce, ve skutečnosti nic takového nejsou.

Neznámý rodokmen

Vědci jsou teď sice na základě této studie přesvědčeni, že Tullyho monstrum nebylo obratlovec, ale stále nadále nemají ponětí, kam s ním. Možností je mnoho. Mohlo by jít o zástupce bezlebečných, jako jsou dnešní kopinatci, ale také o prvoústé, což by znamenalo, že jde o příbuzného moderních škrkavek nebo žíhal.

Zkameněliny, jako je Tullyho monstrum, současně ukazují, jak obtížné je pro paleontology odvyprávět příběh minulosti planety Země. „Existovalo mnoho zajímavých živočichů, kteří se ale nikdy nedochovali jako zkameněliny,“ dodává Mikami. „V tomto smyslu je výzkum zkamenělin z Mazon Creeku důležitý, protože poskytuje paleontologické důkazy, které nelze získat z jiných lokalit. Je zapotřebí dalšího a dalšího výzkumu, abychom ze zkamenělin z Mazon Creeku získali důležité poznatky pro pochopení evoluční historie života.“

VĚDA VERSUS ROZUM: Máslo a jeho sestra

Tomáš Guttman <https://www.hegaion.cz/>

V másle řádl svého času vražedný cholesterol, v margarínu zase vražedný trans tuk.

Módní vlny odjakživa zasahují i do toho, co je a není zdravé jíst. Hodně lidí dnes již ví, že vysoký obsah železa ve špenátu je mýtus, který vznikl díky vědci, který před 150 lety umístil špatně desetinnou čárku za údajným obsahem železa ve špenátu. Méně lidí ví, že příběh o desetinné čárce je také mýtus, který vznikl asi před 100 lety; špenát sice má desetkrát méně železa než se tvrdilo, ale prý stále ještě jde o výborný zdroj železa. Ještě méně lidí ví, že špenát také obsahuje šťavelovou kyselinu, která železo pevně váže, takže je špenát prý jeden z nejhorších zdrojů železa vůbec (zde). A skoro nikdo neví, že... Ano, jde o poznání rostoucí (nebo klesající?) po marxistické spirále.

Koncem 19. století se všeobecně „vědělo“, že rybí strava podporuje činnost mozku a myšlení. Jeden začínající autor se ptal Marka Twaina, jakou denní dietu by mu doporučil, aby se mu dobře psalo, a Twain odpověděl: „Poslední výzkumy doporučují rybu; denní množství si netroufám odhadnout, ale ve vašem případě by snad pro začátek stačily dvě menší velryby“. Ryby jsou ovšem z různých důvodů dodnes doporučovány, kromě japonské ryby fugu, která ročně otráví desítky ctitelů této speciální pochoutky, a kromě ryb importovaných z Číny, které jsou často nasáklé těžkými kovy (zde).

O vlivu ryb na myšlení se zmiňuje i tato epizoda: „Jede žid ve vlaku a pozoruje křesťana, jak si rozbaluje uzenáče, a dostane na ně chuť. Povídá: „Víte pane, proč my židi jsme tak chytří? Protože jíme hlavu z uzenáčů a zbytek vyhodíme.“ Křesťana to zaujme, pustí se do hlav a těla přenechá židovi, který je rychle spořádá. Křesťan s odporem žvýká rybí hlavy a po chvíli říká: „Já jím odpornou hlavu s očima a vy si debužírujete na výborné rybě, to je přece podvod. Žid povídá: „Vidíte, už to na vás začíná působit“. Analogický vtíp se podle potřeby povídá i o jiných potravinách.

Velikým nepřítelem dietologů se v druhé polovině 20. století staly nasycené tuky zvířecího původu a cholesterol. V 70. a 80. letech se začalo hlásat, jak nebezpečné je jíst víc než jedno vejce denně (zde), a máslo mělo být zcela nahrazeno rostlinným máslem čili margarínem (zde). Slovo cholesterol znělo jako cyankáli; novináři mohli sotva chápat, že cholesterol se v těle tvoří a má u zvířat stejně nezastupitelnou

konstrukční roli jako celulóza u rostlin, a že nemá smysl snižovat jeho množství v potravě (zde). Nastala zlatá doba pro výrobce ztužených (hydrogenovaných) rostlinných tuků, a rehabilitován byl margarín, dříve používán, přes často odpudivou chuť, jako levná náhražka másla.

Nízká cena vůči máslu spolu s údajným zdravotním přínosem spojily příjemné s užitečným. Rostlinná másla a podobné výrobky bez cholesterolu a nasycených tuků rychle expandovaly. V Česku například šlo o Sanu, v reklamě označovanou jako „rodnou sestru másla“. Pro obří sítě a výrobce poskytující rychlé občerstvení měl částečně hydrogenovaný rostlinný tuk obrovské technologické (stabilita) a finanční výhody. V domácí spotřebě měl rostlinný tuk výhodu, že se dobře mazal i po vytažení z ledničky, kromě toho že „byl zdravý“. Dietologové však přišli s novým problémem: během procesu ztužování rostlinných tuků pomocí částečné hydrogenace vznikají trans mastné kyseliny. Tzn. z nenasyčených (obsahujících alespoň jednu dvojnou vazbu) cis mastných kyselin vznikají nenasyčené trans mastné kyseliny (dvě části řetězce v molekule mastné kyseliny rotovaly kolem jedné z dvojných vazeb a vytvořily prostorově odlišnou strukturu zvanou trans izomer mající odlišné biochemické vlastnosti). Tuky (látky vzniklé sloučením tří molekul mastných kyselin s jednou molekulou glycerinu) obsahující trans mastné kyseliny začaly představovat potenciální zdravotní nebezpečí.

V denním tisku přibývala v 90. letech varování před trans tuky (TT), které měly prý způsobit smrt desítek tisíc lidí ročně kvůli přibývajícím srdečním nemocem (zde), a dnes Světová zdravotní organizace již mluví o milionech mrtvých a miliardách postižených (zde). Přes snahu najít nějaký jasný vliv TT na zdraví se jednoznačně negativní účinky nenašly, přestože TT představovaly v některých výrobcích až 45% všech tuků. Nelze nalézt zvířecí studie ukazující třeba na toxicitu TT (zde, zde, zde). Studie většinou ukazovaly, že nenasyčené trans tuky mají maximálně stejně negativní dopady jako obyčejné nasycené cis tuky (zde). Pod tlakem obav z TT byla v mnoha státech zavedena regulace množství TT v některých výrobcích, a hydrogenace v technologii ztužování rostlinných olejů byla většinou nahrazena inter esterifikací (výměna mastných kyselin mezi molekulami glycerinu). Sítě jako McDonald's, Burger King a KFC přestaly částečně hydrogenované oleje většinou používat v prvním desetiletí tohoto století.

Během anti TT kampaně bylo veřejnosti utajeno, že TT jsou a vždy byly součástí lidské stravy. V obyčejném másle je 2 až 7% TT; TT vznikají v potravinách také zahříváním, takže pečiva běžně obsahují TT. Dokonce i lidské mateřské mléko obsahuje někdy až 7% TT. Snížení TT v některých výrobcích se tak stalo dalším velkým úspěchem lidstva v boji proti různým domnělým nebezpečím; TT v mnoha upravených tucích dnes představují pouhá procenta. Podle jedné nadšené zprávy se v důsledku snížené spotřeby TT v Dánsku údajně snížila mortalita na kardiovaskulární nemoci o 70% (zde); otázka však je, na co vlastně tedy Dánové dnes umírají, když normálně 50% lidí umírá na srdeční nemoci; tento údaj ani není v souladu s faktem, že Dánsko je až na 32. místě ve světě v délce života, tzn. až třebaš za Itálií, Řeckem a Kypru (zde).

Jedna z typických meta studií o vlivu tuků a TT na lidské zdraví (zde) sice zjistila určitou korelaci mezi spotřebou trans tuků a kardiovaskulárními chorobami, ale nenašla vůbec žádný vztah mezi srdečními nebo metabolickými chorobami a spotřebou nasycených tuků, a dokonce zjistila, že není žádný vztah mezi spotřebou tradičních tuků a celkovou mortalitou. Je možné shrnout, že dnes se již není třeba bát ani cholesterolu a ani nasycených tuků, a jelikož mnohé studie nenašly rozdíl mezi běžnými nasycenými tuky a TT, není třeba se bát ani trans tuků.

Za posledních 120 let došlo na Západě k obrovským skokům ve spotřebě různých typů tuků: během 20. století se s rozmachem „junk food“ prudce zvýšila

spotřeba zvířecích tuků (nasyčené tuky a cholesterol), v poslední čtvrtině 20. století byla část těchto tuků náhle nahrazena ztuženými rostlinnými tuky s velkým množstvím TT, a v našem století pak došlo k omezení spotřeby TT. Přesto se nezdá se, že by se zmíněné prudké skoky obracejely ve změnách morbidity a mortality; možná, že malé změny byly vyhlazeny rostoucí délkou života, a že malé vlivy diety byly překryty stále kvalitnější lékařskou péčí. V každém případě jsou cholesterol i TT konzumovány i nadále (zde), a délka života se nadále prodlužuje.

Cholesterol, tuky i trans tuky mají na morbiditu a mortalitu daleko menší vliv, než bychom očekávali podle jejich popularity u novinářů, lékařů, dietologů a vědců s nimi spolupracujících. Obor potravin-zdraví zajímá nejvíc lidí a je taky nejvíce promořen fake news, nebo hezčeji mýty. Stará strašidla upadají v zapomnění a nová vyskakují. V másle řádil za mého mládí vražedný cholesterol, v margarínu pak za mého středního věku strašil vražedný trans tuk, obě strašidla dále existují skoro ve všech potravinách, ale jsou na má stará kolena zkrocena tím, že na většině baleních je popsán jejich obsah – strašidlo ztrácí na strašidelnosti, když se změří a napíše se číslo. Otázka je, kolik malých velryb musí sníst běžný konzument „zdravého jídla“ a novinových zpráv, nebo kolik špenátu či rybích hlav, než si uvědomí, že všechny zaručené zprávy o zdravé výživě je třeba ignorovat.

Odposlouchávání v lese: Houby si povídají po dešti

Stanislav Mihulka

Japonští badatelé připevnili elektrody lakovkám dvoubarvým v lesním podrostu a sledovali, jak si posílají elektrické signály mykorrhizními sítěmi. Když zaprší, tak signály mezi plodnicemi sviští jako divé. Kdo by tušil, že se možná budeme zabývat chováním a komunikací hub?

Odborníci se domnívají, že houby mohou generovat elektrické signály jako odpovědi na vnější podněty a následně je používají ke komunikaci s ostatními. Může jít o koordinaci růstu a dalších projevů hub. Podle některých názorů tyto signály mohou napomáhat přenosu živin v sítích mycelií. Až doposud ale byly doklady takových signálů jen povrchní a obvykle omezené na laboratorní podmínky.

Tým japonských badatelů Tohoku University přímo v lesním podrostu „odposlouchával“ pomocí elektrod několik vybraných ektomykorrhizních hub lakovek dvoubarvých (*Laccaria bicolor*). Tyhle lakovky se mimochodem občas vyskytují i u nás, na chudých a kyselých půdách, obvykle pod smrky. Jsou jedlé, i když se doporučuje sbírat jen klobouky.

Jak popisuje vedoucí výzkumu Yu Fukasawa, když delší dobu neprší, elektrická aktivita hub jen nízká. Po dešti se se ale probere k životu a elektrický potenciál v houbách začne kolísat. Některé výkyvy přitom přesahují 100 mV. Detailní analýzy odhalily, že po dešti probíhá mezi houbami přenos elektrických signálů. Tento přenos byl obzvláště silný mezi houbami, které rostly blízko sebe, a byl směrovaný.

Vědci si zatím nejsou jistí, co to vlastně znamená. Zdá se, že houby si opravdu svým způsobem „povídají“, tedy komunikují elektrickými signály. Nemusí to být nic velkolepého. Nicméně, jak říká Fukasawa, bude velmi zajímavé tyto pozoruhodné projevy hub dál zkoumat, nejlépe v jejich reálném prostředí.

Nepedagogicky můj názor

MY jsme to zbabrali !

Ve snaze dát jim všechno, se jim vzala možnost něco chtít. Vidím kolem sebe, jak rodiče posílají děti do prestižních drahých škol, kde se naučí anglicky říkat slovo "nejvyrukavičkovnější", ale přitom je nenaučili česky říci Dobrý den, Děkuji, Prosím, nebo Prosím, sedněte si.

Když vidím ty znužené mátohy s telefony v ruce, kteří stále něco ťukají (s hrubkami, které ani

nevymyslíš), něco čtou a přitom nepřečetli žádnou pořádnou knihu. Maximálně stupidního Harry Pottera, z kterého se stala kniha knih, skoro Bible.

Žádný Remarque, žádný Hemingway.....

Byla jsem si zaběhat do míst, kam jsme kdysi chodili randit, líbat se, dotýkat se...Chlapci s děvčaty.

Dnes ? V ruce smartfón a každý si s někým píše. V lepším případě aspoň virtuálně randí, líbají se a dotýkají (děvčata s chlapci). Jo, dá se vidět kdeco a kdekoho. Ale o tom jsem nechtěla psát.

Skoro všichni mladí umí anglicky, a přitom neví vůbec NIC!

Nerozeznají Mozarta od Ravela, Van Gogha od Dalího, neumí si sami vyluxovat pokoj, neumí zřít záhon, neumí nasekat dřevo, neumí rozdělat oheň, ztratí se v lese, protože tam ani nechodí.

Skoro všichni jdou povinně na vysokou školu, kde se nic praktického a společensky užitečného pořádně nenaučí, jen tam chodí a "studují".

Zeptejte se svých známých, co studují jejich děti! Budete slyšet názvy studijních oborů, které vám nic neřeknou, protože ani nejsou důležité. Masmédia, webdizajny, grafické dizajny, sociální "práce" a podobné "ptákoviny"!

Kombajn z nich neumí opravit nikdo. Postel, skříň, stůl, neumí vyrobit nikdo, vyzdít rovnou zeď z obyčejných cihel...nikdo. Lopatu, krumpáč, hrábě neumí ani vzít do ruky, nedej Bůh je ještě vykovat. Hlavně, že umí chytit Pokémona!

Na koupalištích se povalují celulitidou oplácané "kočky", potetované, neforemné, pojídající čipsy a popíjející energetické drinky. "

"A my jim to nejen tolerujeme, ale ještě je v tom podporujeme a snad i obdivujeme. "

Nic nemusí, tak ani nic prospěšného dělat nechtějí. Jsem z mladé generace zhrozená a znechucená, ale můžeme si za to my, rodiče a učitelé.

První, co jsme zrušili, byli jiskřičky, pionýři, svazáci, (nestýská se mně po odznáčkách a šátcích, ale po organizaci, jmenovat se to přece může jinak!) bramborové brigády, letní odborné praxe, brigádnické soboty...prostě POVINNOSTI.

Rozvážíme děti do škol auty, potom jim kupujeme byty, auta...aby se měly lépe, než my??!!

Vždyť nemají ani po čem toužit, co chtít...mají všechno, a přitom nemají NIC. Nemají tužby, nemají snahu, nemají cíle...jen se tak loudají a poflakují po světě jako mátohy.

A potom se nemůžeme divit, že až zestárneme, nebudou znát ani vlastní rodiče, nic o nich neví. Jen si vzpomeňte, když se snažíte popovídat si s vlastním potomkem, či vnukem, kolik facek byste během toho rozhovoru dostali od svých rodičů, kdybyste s nimi "povídali" tak, jako oni s vámi. Wilma

Záhadné rumunské kameny prý dýchají, rostou a umí se rozmnožovat

Kamil Šivák

Trovanty jsou prapodivné kameny, které se nacházejí malé rumunské vesničce Costești. Ačkoli se to zdá nemožné, prý rostou, pohybují se, dýchají a množí se. Jak je to možné? Jde o nějakou nevysvětlitelnou anomálii?

Trovanty se měly na povrchu země objevit před šesti miliony lety. Nejvíce se proslavily svou schopností růstu. Z jednoho malého oblázku může vyrůst až desetimetrový obr. Zabere jim to ale hromadu času. K tomu, aby se kámen prodloužil alespoň o pět centimetrů, potřebuje až 1000 let.

Záhadné trovanty

Tyto **neobvyklé kameny** způsobily mezi vědci značný rozruch. Zjistili, že se každé dva týdny posunou o 2,5 mm. Aby tomu, a dalším záhadným věcem, přišli na kloub, rozhodli se několik trovantů rozřezat. K jejich velkému překvapení zjistili, že se uvnitř nacházejí jakési prstence připomínající

letokruhy na pařezech stromů. A právě, jako u lesních velikanů, i u trovantů se tyto kruhy používají k určení stáří.

Po podrobné analýze byly tajemné kameny označeny za **anorganickou formu života**. Co ale způsobuje jejich růst? Někteří vědci tvrdí, že za to mohou minerály, které **trovanty** absorbují z dešťové vody. Musí se však jednat o vydatný déšť, který pronikne tvrdou "skořápkou". Minerály se pak mají smísit s chemickými látkami uvnitř kamene, ty vedou k cementaci písku, jenž se nabaluje na jádro, což vyvolá tlak na vnější plášť trovantu a způsobí jeho rozpínání.

Živý kámen?

Někteří odborníci jsou přesvědčeni o tom, že **trovanty** se mohou množit a dýchat. Zároveň ale dodávají, že se to děje v mikroměřítku. Jeden "nádech" kamene má trvat od dvou do tří týdnů. Mají mít také zvláštní pulz, který lze detekovat pomocí supercitlivého zařízení. To vede badatele k závěrům, že jde možná o křemíkovou formu života s vlastním vědomím.

A jak je to s tím rozmnožováním? Poté, co trovant získá potřebnou vláhu, vytvoří se na jeho povrchu bulky. Ty za nějakou dobu vyrostou do obřích rozměrů. Následně se odlomí a "žijí" vlastním životem.

Bizarní schopnosti trovantů přivádějí lidi k mnoha divokým teoriím. Podlé jedné, která zní docela přesvědčivě, pocházejí z hlubokého podzemí. Na povrch je mělo vynést silné zemětřesení. Objevíme někdy jejich skutečnou podstatu? Jsou tady snad kvůli tomu, aby nám předaly nějakou zprávu, kterou je potřeba rozluštit?

Proč spí královna odděleně?

Deanna Eppers

Nejen bohatí lidé spí v oddělených ložnicích už stovky let, možná dokonce tisíce. Nemá to nic společného s tím, že se manželé milují, ale s tím, že se jim dobře spí. Pokud se bohatý pár cítí zamilovaný, může jednoduše vstoupit do ložnice svého milého a trávit čas společně. Záleží jen na nich, jak toto uspořádání bude fungovat, a mohou spolu strávit celou noc, nebo také ne.

Jedním z důvodů, proč mají někteří lidé oddělené ložnice, je hluk, který jejich milovaná osoba vydává. Co když nejdou spát ve stejnou minutu? Co když si jeden čte a druhý se modlí nebo spí? Co když se rozsvítí světlo? Nebo když někdo chrápe, skřípe zuby nebo mluví ze spaní (věřte mi, že se to stává)?

Spánek, tedy vlastně to, že se věnujete dobrému nočnímu odpočinku, je pro ty, kteří si to mohli a mohou dovolit, nezbytností. Neznamená to tedy, že by se královská rodina nebo se lidé neměli příliš rádi; jen se chtějí probouzet odpočatí a mají k tomu prostor. Královna Alžběta si mohla nechat otevřené dveře a mluvit s Filipem, pokud o to stáli, a tak byli jako mnoho manželských a partnerských párů. Dveře se otevírají a zavírají podle potřeby.

Uprímně věřím, že takové uspořádání by čas od času využilo více z nás. Teď, když jsou manželské postele realitou, spí víc párů v oddělených zipech a neruší je zbloudilá ruka nebo mávající noha, která je náhodou zasáhne ve spánku. Ale v těchto hlučných nocích ani zvuková aparatura nedokáže přehlušit chrápání muže, jako je můj tchán. Když se nad tím zamyslím, i tchyně spala v jiném pokoji a byli do sebe bláznivě zamilovaní.

Všechno záleží na cenové dostupnosti a přání. Touha spát.

Vydavatel: Víte, že dříve lidé spali i téměř v sedě? Alespoň to mi říkal průvodce v Elizabeth house v Sydney, když jsem podotknul, že ta krásná vyřezávaná postel s nebesy je nějak krátká.

Též jsem se kdesi dočetl, že lidé sice chodili spát po setmění, tedy se slepicemi, ale procítali asi po čtyřech hodinách spánku, vstali, četli, bavili se a tak, a pak šli znovu spát, jen aby se po rozednění znovu probudili. Já spím v jednom kuse.

VYUŽIJTE VÝHODY DOMLUVIT SE VLASTNÍM JAZYKEM

DIRECTORY pro předplatitele, min. 6linek, \$60 ročně

Jídlo a Restaurace

Jenom pro informaci, kde se vaří česká a slovenská jídla, škoda, že u nás neinzerují.

Sydney

Tommy's beer cafe v Glebe Points Rd., Glebe
Bohemian Restaurant v Narallen (Stř.- Ned)
Pan Malina má Grill v Birkenhead hotelu

Melbourne

Sokol, 497 Queensberry St, (1x měsíčně)

Brisbane

Ceskoslovenský klub (jen v pátek, občas i v neděli)

Školy

Czech and Slovak School of Sydney

Green Square School, 237 Botany Road, Waterloo
P.O. Box 150; Randwick, NSW 2031

http://www.czechandslovaksschoolofsydney.org.au

Principál: **Kateřina Larbaestier**, : 0417 683 400

Česká škola v Perthu

Woodland Primary Sch., 7 Bentwood Ave., Woodlands,
(08) 9245 8137

Česká škola v Melbourne puvodní

v prostorách St. Mathew Church, Cheltenham

Principál: **Vlasta Šustková**, Tel: 03 9551 0279 ;
0408 088 167

Česká škola v Melbourne nová

V Sokole vedení: **Zuzana Vasitch** Tel. 03 90172216

Slovenská dětská beseda/Slovak Little
School of Melbourne, 2-12 Derby Street,
Kew Vic 3101 - info

slovaklittleschool@gmail.com

Marta Kapustová/0437699690 or Nora

Kovarcikova/ 03 98504517.

ČESKÉ A SLOVENSKÉ ORGANIZACE.

Beseda - Czechoslovak - Australian
Association in Canberra and Region,
Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan
NSW 2620

vydává dvouměsíčník věstník **Beseda**.

Ceskoslovenský klub v Queenslandu,
25 Upfield Street Burbank Qld 4156

Tel / Fax: (07) 3343 3489

✉ ccq@csklubqld.org.au

President Mr. Frank Carroll; Jednatel Mrs. Stana

Bilková

Naše stránka: csklubqld.org.au

Měsíčník "Krajanský List" Redakce Staňa Bilková

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church Street, Fortitude Valley QLD
P.O.Box 142, ph.07 3399 4613

Fax.07 3290 4379 vydává "Na Slovičko."

Československý klub v SA,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel
tel., 08 8346 4181, vydává časopis **Život**.

Czechoslovakian Country Club,

320 Devonshire Road, Kemps Creek, 2171,
tel. 02 9606 8703

Czech and Slovak Association in Tasmania,

144 Pottery Road., Lenah Valley, 7008

ph. 6228 0707

Ceske a Slovenske sdruzeni v Zapadni Australii

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

e-mail: czechslovakwa@hotmail.com

casopis "KLOKAN" vychazi 12 x do roka.

Sokol Sydney, www.sokolsydney.com

16 Grattan Crescent, French Forest, 2086

tel.: 02 85931173

Sokol Melbourne,

497 Queensberry Street, North Melbourne, 3051

tel.: není, email: sokol@aapp.net.au

pres.: pres.: Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

vydává měsíčník Kvart = Michal Krejčí

michalsokolnik@gmail.com

Český a Slovenský klub na N. Zélandě,

P.O.Box 27 332., Wellington

tel., 478 5977; fax.: 477 9377

Gus.knot@xtra.co.nz,

měsíčník **Střípyk Čriepky**

Letovisko „Šumava“ ph.9754 5159

Lockes Way, Belgrave South 3160,

Czech Pensioners Association Inc.

ukončila činnost k 1.dubnu 2004

Zdruzenie austrálskych Slovákov v Sydney.

30 Vaughan, P.O.Box 142,

Lidcombe, Nsw, 2141 tel. 9649 2153

vydává dvouměsíčník „**Slovenský štít**“

Slovenský klub Mladých + pevecký a tanečný

súbor + Slovenský klub v Južnej Austrálii

5 Walter Street, Thebarton, 5031

ph.: 08 8352 8072

Slovenský klub „Ludovít Štur“.

105 Triholm Ave (P.O.Box 61) Laverton, 3020

ph.:03 9802-9674, vydává: **Zornička** (quarterly)

Zdruzenie Austrálskych Slovákov vo Viktórii

PO Box 263 Kew Vic 3101.

vydává štvrťročne Slovenské zvesti.

Zdruzenie Slovenskov v Queenslande

463 Old Bay Road; Burpengary, QLD 4505

tel.: 0061-7-55279008; e-mail: vatra@primus.com.au

Slovenské zdruzenie v Západnej Austrálii

17 Edelweiss Way; Beckenham 6107 WA

tel.: 0061-8-94517121; fax: 0061-8-93586858

e-mail: slovak_wa@hotmail.com

Konzulární ombudsman

Ministerstvo zahraničních věcí ČR

Hradčanské náměstí 5, 118 00 Praha 1, ČR

tel.: +420 22418-2554, fax: +420 224182085

e-mail: konzularni.ombudsman@mzv.cz,

www.mzv.cz/cestujeme

Generální Konsulát České republiky v Sydney,

p.JUDr. Zuzana Slovákova, Ph.D., gen. konsulka,

169 Military Road, Dover Heights ,

P.O.BOX 132, Vaucluse 2030

t.: **02 9581 0111** email: sydney@embassy.mzv.cz

telefonní číslo na konzulární pohotovost pro nouzové

případy, které se stanou mimo oficiální úřední dobu

0411 895 954

Úterý 9:00-11:30, 13:30-15:30; Středa 9:00-11:30

Čtvrtek 9:00-11:30, 13:30-15:30

Poplatky: https://www.mzv.cz/sydney/cz/konzularni_inf

[ormace/konzularni_poplatky/index.html](https://www.mzv.cz/sydney/cz/konzularni_inf)

Honorární konzulát ČR v Adelaide

1a Campbell Rd, Parkside, SA 5063,

Tel.: 0417 892 624, hon.konsul: Vera Marie Holt

Honorární konzulát ČR v Brisbane

2/52 Lysaght St., Coolum, QLD 4573 Coolum,

Tel.: 0418 775 963 h.k.: Francis Edward Carroll

Honorární konzulát ČR v Hobart

46 Horizon Drive, Sorrell TAS 7172, Hobart,

Tel.: 0362 693 859 hon.konsul: Milena Mills

Honorární konzulát Melbourne

511 Queensberry St., North Melbourne,

Telefon 0418 388 689 hon.konsul Lenka ALLEN

České velvyslanectví v Canbře

8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606

ph.: 02 6290 1386 fax: 02 6290 0006

Pohotovostní číslo. **0418 262 289**

Generální konzulát Slovenské Rep.

generální konzul SR, pán Martin Kabáč

Suite 15.02, Level 15, 179 Elizabeth Street

Sydney NSW 2000

Mimo úředních hodin v **naléhavých případech**

funguje **stála služba ???**

Email: cg.sydney@mzv.sk

<http://www.mzv.sk/gksydney>

Honor. konzulát Slovenskej republiky v Melbourne

honorárna konzulka p. Eugénia Mocnay

4 Nathan Street, Ferntree Gully, V 3156,

mobil: 0421 088 796;

Honor. konzulát Slovenskej republiky Perthu

Honorárny konzul: Pavol Faix

Level 2, 11 Mounts Bay Road, Perth 6000, WA

Poštová adresa: PO Box 265, Maylands WA 6931

Mobil: 0411 552 517 Tel.: 1300 426 311

Česká obchodní komora v J. Austrálii.

Czech Chamber of Commerce Australia Inc.

Komora v současné době nevykonává žádnou činnost.

Cz.-Australian Chamber of Commerce

Michal Kozar, President adresa: PO Box 179

Baulkham Hills, NSW 1755, Sydney, Australia

Tel.: (+61) 0421 812 547

MAZUR - CARGO SERVICES P/L

www.mazurcargo.com.au

vaše zavazadla lodí do Evropy .

Cena: AU\$ 5.80 za kilo, od 10 do 31kg

MELBOURNE: Sunshine: (03) 9363 5132 Rowville:

(03)97023142 , Geelong: (03) 5277 0458

SYDNEY: (02) 9773 3969

ADELAIDE: (08) 8370 4759 (08) 8258 13331

Apoštoláty (Apostille) vyhotovuje:

Apostille Australia Certificate Service

Henry Deane Square; Shop 5, 14-18 Lee Street

Sydney NSW 2000 tel: (02) 9211 1881

Cena se pohybuje kolem 200\$

New South Wales Passport Office

Level 7, 26 Lee Street; Sydney NSW 2000

Cena se pohybuje kolem 60\$

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$88 přímo do banky ANZ,
na náš účet, **ale dejte nám vědět!**

Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá,

dejte tam vaše členské (na obálce

před jménem) nebo telefonní číslo.

Dekujeme za Pomoc Novinám:

Ivo V Slezáček	- \$32.00
Jiří Neradílek	- \$12.00
Libuše Hlavničková	- \$12.00
Petr a Liba Kamensky	- \$12.00
Helena Kapel...	...- \$12.00
Petr a Elen Stránský	- \$12.00

Vlastenci a chcimírové zuří. Stát nám sebere rodná čísla a dá je Ukrajincům

Dominik Landsman

14. června 2023 • 18:30

Není týdne ani dne, kdy by vlastenci

nezuřili. Ostatně být vlastencem

znamená, že neustále kvůli něčemu

musíte zuřit, protože je na vás

a na vaší vlastní páchano nějaké

příkoří. Osudem vlastence je tak být

neustále z něčeho rozrušený

a na něco nadávat. Tentokrát

vlastence nadzvedlo ze židli

plánované zrušení rodných čísel

a jejich možné nahrazení

identifikátory.

„Tady končí sranda. Tohle už je

hodně za hranou. Pětšaratice nám

hodlá vzít naše rodná čísla a nahradit

je nějakým identifikátorem? Co to

má znamenat? Já svoje rodné číslo

nedám. Své rodné číslo jsem si

zasloužil. Máme ho v rodině už

po generace. Můj dědeček za rodné

číslo bojoval proti nacistům. A teď

nám ho chtějí vzít? To nikdy! Moje

rodné číslo mi nikdo nevezme,“ tvrdí

pan Antonín Jouza z Blanska, který

se se svým rodným číslem

zabarikádoval ve sklepě a hrozí, že

začne střílet, pokud si pro jeho rodné

číslo někdo přijde.

Původní mírné rozhořčení mezi

vlastenci přerostlo v čirou nenávisť

a vztek, když někdo mezi jejich

komunitu vypustil informaci, že

rodná čísla, která vláda sebere

českým občanům, dá Ukrajincům.

Komunita vlastenců na tuto

informaci zareagovala jako vždy.

Informaci si neověřila, přijala ji

za jasnou a začala se vztekat,

odvolávat vládu, burcovat k tomu,

aby lidé konečně vyšli do ulic,

chválit Putina a rovněž na sociální

sítě přidávat historky o tom, jak už

„Není to výmysl. Skutečně vláda

hodlá naše rodná čísla předat

Ukrajincům. Ostatně ono už to

začalo. Vím to od známé, která byla

v práci donucena předat své rodné

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každú nedeľu o 10,30 hod. a české mše svaté budou **Až se vrátí pan o. Peter Krigovsky z dlouhé dovolené.**

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Každou třetí neděli v měsíci je česká katolícká pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pouť) - podává se občerstvení - všichni vítáni **Slovenská Svätá Omša** Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Rezervace haly: **0404 849 888**; Rezervace baru, zahrady, restaurace, parties a herny - Marian: **0410 467 537** Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00 Restaurace/bar otevren: Pa-So 17:00 - 24:00, Ne 12:00-19:00. Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney, www.sokolsydney.com.

CzechoSlovakian Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178; E-mail committeescsc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148, **02 9606 8703** **Otevřeno:** jen občas o vikendu, většinou v neděli od 12-15 Výběr Československých (lihovin) alkoholických nápojů. Restaurace uzavřena

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaugham Street, Lidcombe, tel. 9649 2153 Potřebné informácie nájdete na slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181 Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čes. klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156; Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,

Informace: Mobil: 0497 344 377

polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051 Tel.: nemaji President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod

Vaří opět manželé Rejdovic cena \$25.- jako dřívě. jako dřívě. Rezervace zapotřebí.,

Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny. (Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au. otevřeno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - Brisbane Slovenske vysielanie kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canberra rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahojradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každú nedeľu od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách

FM Adelaide 106.3fm ; Adelaide Foothills 95.1fm

Brisbane 93.3fm ; Canberra 105.5fm

Darwin 100.9fm ; Hobart 105.7fm

Melbourne 93.1fm ; Perth 96.9fm

Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 19.června Léta Páně 2023

Další smutná zpráva

Dear Sir/Madam,

I wish to inform you that my father

Kajetán Halla

of Ascot Vale, Victoria

passed away yesterday **6 of June** and will no

longer be requiring the Noviny newspaper.

Could you please take him off your mailing list/

Kind regards, Karin Miles

The Klub

28/5/2023 SA

KONALO

SRETNIUTIE

ČLENOV CSCC

Stretnutie prebehlo v neďalekom Bowling klube, lebo náš vlastný klub bol opäť uzamknutý

• Zúčastnení členovia podpísali žiadosť o Mimoriadny míting EGM a Petíciu na odstúpenie súčasného vedenia klubu

ĎAKUJEME VÁM ZA PODPORU

• Žiadosť o EGM zaslaná doporučenou poštou a emailom pani A.Beno
• Kópia žiadosti zaslaná na vedomie štátnym inštitúciám

EGM ZVOLANE NA 25/6/2023

Vedenie klubu konečne pochopilo že zákony platia aj pre nich a zvolalo míting na náš podnet.

Ignoruje síce fakt, že EGM je žiadané iba na hlasovanie o ich odstúpení a zverejňuje pozvánku vlastnou agendou, ktorá nie je v súlade so žiadosťou nespokojných členov.

Preto vedeniu bola zaslaná nová agenda.

PRÍDTE NA EGM!

"S VAMI SPOLOČNE TO DÁME"

Letter from the Publisher's wife

Firstly, I wish to thank members of the Czech and Slovak Community for supporting the continued publication of this community newspaper, Noviny.

This is a not-for-profit newspaper which relies on subscribers and volunteers (Thank You to Sven and Lenka) as well as, the many members of the Czech and Slovak community who contribute articles to the newspaper.

Therefore, I was appalled by the behaviour of the Czech General Consul who asked my husband to leave (upon our arrival) from a recent exhibition she had helped to organise at the Bondi Surf Club in Celebration of Women's Voice.

Unfortunately, this action by the Czech General Consul clearly showed a lack of respect for a contributing member of the Australian Czech and Slovak community, who volunteers his own time and effort to publish a community newspaper every fortnight. *Susan B.*

Dohodli jsme mír a stáhli se z Kyjeva, zazdili to Ukrajinci. Putin ukázal podepsaný dokument

Petr Jemelka 18.6.23

Ruský prezident Vladimir Putin africkým lídrům během sobotního jednání ukázal podepsanou dohodu o příměří, kterou podle něj na jaře minulého roku dojednali vyjednavací Ruska a Ukrajiny. Tvrdí, že se v něm Rusové zavázali stáhnout se od Kyjeva, což dodrželi, a Ukrajinci následně svou část dohody porušili. Další jednání pak byla pozastavena. Ukrajinci dlouhodobě trvají na tom, že jednat budou teprve poté, co Rusové přestanou okupovat jejich území.

„Rád bych vás upozornil na to, že pod záštitou tureckého prezidenta (Recepa) Erdoğana v Turecku proběhla celá série jednání mezi Ruskem a Ukrajinou s cílem vybudovat důvěru a vyjednat přesné znění úmluvy. Nikdy jsme se nedohodli na tom, že (dohoda) bude důvěrná, ale dosud jsme ji neukázali ani nekomentovali. Podepsal ji vedoucí kyjevských vyjednavců. Tady je,“ řekl Putin lídrům afrických zemí a zvedl papír, na němž je údajně podepsaná dohoda.

Z projevu, o němž informovala agentura TASS, ovšem ukrajinská a západní média nikoliv, je obrazový záznam, který koluje po sociálních sítích. Zachycuje Putina, kterak řeční a mává dokumentem, i tváře afrických lídrů, kteří do Petrohradu přicestovali po pátečním jednání v Kyjevě.

Dokument byl nazván ‚Dohoda o trvalé neutralitě a bezpečnostních zárukách Ukrajiny‘. O těch zárukách (Ukrajine) je tam 18 článků. Kromě toho je tam dodatek. Týká se to ozbrojených sil i dalších oblastí. Všechno je tam ošetřeno. Včetně počtu vojenských jednotek, vybavení a vojenského personálu. Tady ten dokument je. Je parafován. Podpis kyjevské delegace je tam,“ tvrdí ruský prezident.

„Když jsme ale stáhli vojáky od Kyjeva, ukrajínští představitelé tu dohodu smetli ze stolu, do propadliště dějin, abych to řekl slušně,“ dodal Putin. Jako garanti smlouvy jsou v preambuli uvedeny Spojené státy, Spojené království, Čína, Rusko a Francie

Celý článek se sem nevešel dále viz

<https://www.novinky.cz/clanek/valka-na-ukrajine-dohodli-jisme-mir-a-stahli-se-z-kyjeva-zazdili-to-ukrajinci-putin-ukazal-podepsany-dokument-40435065?>

Vzpomínka na Rudolfa Čechuru

Ivo Fencel NevPes

Rudolf Čechura (1931-2014) se narodil se v Želénkách u Duchcova (podle jiných údajů v zaniklém pak Ahníkově), vystudoval obchodní akademii v Chomutově (1950) a stal se redaktorem, scenáristou a velmi nápaditým – spisovatelem, od roku 1973 na volné noze. Je mj. autor publikací (vždycky mají příchut' dobrodružství) *Psí příhody* (1983), *Experimentální zóna* (1999), *Šifra z katakomb* (2000), *Blázni z Velep* (2000), *Kočkodrom* (1998), *Jako zvíře, Šperhák, Namydlená šikmá plocha*.

Pro televizi napsal seriály *Pestrý život jedné kočky*, *Hugo z hor* (o sněžném muži) anebo až překvapivě vtipnou dramaturgii prózy Sira Arthura Cona Doylea *Šplhající muž* (1993).

Velice často se jeho díla vynořovala na audionosičích, a tak sesbíral přes deset platinových desek. Stal se i laureátem *Ceny Jiřího Marka* (1999) a zakládal si na tom, že byl co první Čech už od roku 1967 člen *The Sherlock Holmes Society of London*. Příspěvky pravidelně platil a stal se po převratu rovněž členem *České společnosti Sherlocka Holmese*. Vymyslel desítky pastišů na díla s tímto pátračem, byl si vědom i toho, že Sherlock Holmes převzal doktorát a zohlednil to vedle jiných knih sbírkou detektivních povídek *Dr. Sherlock Holmes v Čechách a jiné případy*.

Jste tvůrce Maxipsa Fíka (knižně poprvé 1981) a současně autorem zbrusu nových příběhů ještě slavnějšího Sherlocka Holmese. Jak jsem odhalil, existuje pouze jediná próza, která dala ty dvě celebrity dohromady. Maxipes Fík u Sherlocka Holmese (VTM 12. 12. 1977). Borci se v ní velmi nonšalantně setkávají, text ilustroval Jiří Šalamoun.

No, ale byla to jen taková legráčka pro silvestrovské číslo.

V televizi hovoří Maxipes hlasem Josefa Dvořáka... To je pravda, ale *spíkra*, ba ani výtvarníka jsem nevybíral. Našel je teprve režisér Václav Bedřich a je to tudíž jeho zásluha, že vybral dobře.

Protože to spolu srostlo. Ještě i s hudbou Petra Skoumala. Ehm: umíte si vůbec místo pánů Dvořáka a Šalamouna ještě představit jiné aktéry? Já si to opravdu nedovedu představit, že by to mohl dělat někdo jiný.

Ale necítíte se Šalamounem, Dvořákem, Skoumalem a Bedřichem asi moc zastíněn? Odpusťte, ale to je směšná otázka. - Já přece Maxipsa pouze vymyslel a napsal, zatímco na filmové a televizní podobě, která ho teprve proslavila, se podílelo ještě mnohem víc lidí. Výborní animátoři, střihači a zvukaři - a zejména dramaturgině Kateřina Krejčí, která dokázala před schvalovateli obhájit scénář v původním znění, kde není ani jedna soudružka (učitelka), ale pan učitel. Chápu, že dneska se to nevnímá, dneska se to zdá samozřejmé, ale tenkrát to byl od paní Krejčí krajně obratný a snad i hrdinský čin.

Vedle už klasických knížek vycházejí Fíkovy příběhy taky formou leporel. Například úvodní epizoda *Jak Fík vyrostl se dá objevit jako rozkládací publikace v edici *Hvězdička* (sv. 53), kde roku 1982 vyšel také *Maxipes Fík v teplých krajích* (sv. 71). Tak to pokračovalo, je to nejméně pět publikací.*

Leporela si tenkrát vyžádalo nakladatelství Pressfoto a Jiří Šalamoun a já jsme jim vyhověli. A myslím, že ve stejné edici vyšel také další z mých večerníčků, *Hugo z hor*.

Ten se objevil v tzv. *Ilustrovaných sešitech* (1989), kam jste, pokud vím, přispěl i scifoidním *Robotem na scesti* a dětskou bondovkou *Medvěd Nula Devět*. Jsou to ovšem opět jen literárně přepracované scénáře večerníčků.

Ilustrované sešity se postupně odkláněly od vydávání psaných příběhů ke komiksu. V Panorámě tím byli jedni z mála. Ale ještě před odklonem tu vyšel *Sherlock Holmes a případ s ptáky*

(1987).

Ano, a taky kratší verze té povídky existuje a objevila se po převratu v knížce *Dr. Sherlock Holmes v Čechách* (1993).

Tak tedy večerničky a leporela; vyznačujete se schopností zpracovat příběh hned pro hromadu médií. Rozhlas, televizi... Vyvíjel jste spíš úsilí, či byl oslovován?

Pane Fencle, to je případ od případu. Leporela si vyžádalo nakladatelství Panorama, o literární zpracování Fíkových příhod mě žádal Supraphon, ale třeba první knížku o Fíkovi jsem musel Albatrosu... ano, téměř vnutit. Nakonec dosáhla nákladu 180 000 výtisků.

A holmesovské povídky?

U těch byly na začátku krátké rozhlasové hříčky, jen asi dvacetiminutové, které si u mě postupně objednával doktor Josef Kleibl pro oblíbený pořad Meteor, dávali vždy v sobotu ráno.

Kleibl jej roku 1962 sám vymyslel a vzpomínám, že jsem taky sedával u „drát'áku“ a že byly ty hříčky zlatým hřebem závěrů. Ještě je vlastně pointovalo tango Jana Vodňanského *To vaše alibi*. Jenom některé díly jsem ale přepracoval do povídek. Nejdřív byly scénáře pro Meteor, potom povídky pro časopisy, ale nešlo vždycky o totožné případy, abych tak řekl. Až poté následovaly komiksy, těch je moc, a teprve nakonec knížky.

Některé Holmesovy případy jsem ovšem psal pouze jako obrázkové seriály a některé vyšly pouze jako časopisecké povídky - a některé výhradně v knížkách. Další jsem publikoval v Ohníčku. Ty musely být kratší a přiměřené nižšímu věku. Dnes ani už nevím, odkud vyšel podnět; zda mě žádali nebo jsem je tak horlivě nabízel. Když mě roku 2001 Knižní klub poprosil o celý svazek s holmesovskými příběhy, dal jsem mu podtitul *Ze zážitků Sherlocka Holmese*. V téhle *Čítance pro začínající detektivy* (2003) jsou taky povídky uveřejňované předtím v nedětských časopisech, jakými byly Květy, Signál a další.

Vraťme se k Fíkovi. Já byl druhou sérií večerníčků o něm fascinován. Nelíčil jste psí kusy formou snů jen proto, aby to snáz prošlo?

Divoké sny Maxipsa Fíka mají dvojí podobu. Jednu filmovou na DVD, druhou zvukovou na LP, MC a CD. Filmový scénář schválili v původní podobě, ale pan režisér mě ústně požádal, zda by si to „mohl trochu upravit“. No... Místo úpravy to nakonec předělal podle svého a já to uviděl až hotové.

A gramofonová verze?

Pro Supraphon jsem napsal úplně jiný text! Včetně vloženého textu písničky. Ale do tohohle už mi nikdo nezasahoval.

To abych si nosič dodatečně sehnal! A co váš večerníček *Vojanské pohádky našeho pradědečka*? Pokud vím, jde o „Švejka pro děti“, který ale byl v sedmdesátých letech ředitelkou televize Milenou Balázovou jednoznačně odmítnut. Scénář máte? Nemám. *Vojanské pohádky* jsou už nenávratně ztraceny. Z televize mi tenkrát odmítli „pobuřující“ text vrátit a kopii jsem dal Supraphonu. Tam sice řekli, že se to pokusí prosadit, ale taky jim se to nepodařilo, takže jsem text pro dlouhohrající desku už ani nepsal.

A nějaké kopie scénáře? Byla jedna, někde se ztratila. Škoda.

Zdeněk Svěrák svého času napsal večerníček *Radovanovy radovánky*. A vy *Zmatky kluka Zmatlíka*. On seriál vydal i jako knihu, později dvě. Co *Zmatky*?

Jsou to samé obrazové gagy, těžko by to šlo převádět do povídek. A taky ten Zmatlík není zrovna lumen!

Měl jste štěstí na Šalamouna i další výtvarníky. V Ohníčku vaše povídky ilustroval Karel Franta. A co říkáte na to, že Česká společnost Sherlocka Holmese dává přednost Bornově vizualizaci Velkého detektiva?

Ilustrace Karla Franty byly vynikající, ale je nesmyslné stavět je do protikladu s Bornovými. Každý z nich pojímá Holmese po svém, a právě proto jsou mistři.

Než se roku 2000 ustavila zmíněná *Společnost*, jejímž jsme se staly zakládajícími členy, byl jste léta jediným českým členem Společnosti Sherlocka Holmese v Londýně. Až později se tam dostal náš pan prezident, ing. Aleš Kolodrubec.

Skoro dvacet let byl jsem v *The Sherlock Holmes Society of London* jediným nejen z Československa, ale ze všech zemí za železnou oponou. Jen krátce, asi jen po jeden nebo dva roky, byl členem i herec Jan Skopeček.

On jako autor tříaktové hry *Pes baskervillský* (1965) a nověji publikace *Pes baskervillský. Rekonstrukce zločinu po více než devadesáti letech* (1993). Teď se ale ptám nediplomaticky. Hodně peněz vás členství stálo?

Členský příspěvek byl zpočátku pět dolarů. Od roku 2005 již 42 USD. Atd.

Dolarů? Společnost sídlí v Londýně.

Uvádím částku v amerických dolarech, protože ji tak platím. Jinak teď ročně 21 liber.

Jak se psala knížka o společenském chování *Pavián mezi lidmi* (1986)? To jste dostal zakázku na zábavnou učebnici ve formě sci-fi? Přesně tak.

Svého času jsem zvěděl, že pro londýnskou schůzku chystáte přednášku na téma *Sherlock a jídlo*.

Hm. A kde jste k té dezinformaci přišel?

V televizi.

Nikdy jsem nic takového neřekl! Se svou chatrnou angličtinou bych si netroufl přednášet ani Čechům o pivu.

Ale jste obdivovatel suchého ostrovního humoru. V Británii byste přesto žít nevydržel; platí to?

Platí to. Stále. Británii mám rád. Mám rád i les. Rád v lese často pobývám. Ale trvale bych v něm taky žít nechtěl.

Kdysi jste byl úředník v Poldině huti Chomutov. Co náplň práce?

Pracoval jsem v organizačním oddělení. Vedoucím byl skvělý člověk: Karel Černý. Já se stal jeho jediným podřízeným. Náplň práce bylo vyrábění tzv. pavouků a už jsem zapomněl, jak se tomu říkalo správně. Byl jsem tam jen od července 1950 do konce roku, pak jsem odešel dělat kantořinu. Šlo totiž o jediný možný způsob, jak se dostat z Poldovky. Další dvě možnosti byly jen doly nebo vojna. Jo, ještě vězení.

Pedagogem jste byl deset let, do roku 1960. Stal jste se dokonce ředitelem, byť jenom vesnické jednotřídky v pohraničí, kde jste i učil dívky šít, ba náboženství.

Zda mě měly děti rády, to se ale musíte zeptat jich. Já je rád měl. Byly skvělé.

A problémy s disciplínou?

Problémy s disciplínou jsem měl leda se svou. Ostatně si přečtete mou knížku *Šperhák* (1996). Není to sice autobiografie, ale co je tam psáno o mé škole, je jako literatura faktu.

Rukopis *Šperháku* získal roku 1995 Literární cenu Knižního klubu provázenou prémie 50 000 korun. Setkal jste se taky s ohlasy čtenářů? Pár jich bylo, jen kladných. Zato když jsem si v letech 1991-95 pouštěl ústa na procházku (a často politickou) v rozhlase, dostal jsem tři, čtyři prisprostlé anonymy.

Už v letech padesátých jste ale obesílal *Dikobraz* svými povídkami, ne?

Dikobraz jsem neobesílal. Hned první povídku, kterou jsem tam poslal (*Vepřové nehody*), mi bez úprav otiskli.

Jde o vaši nejranější práci, nebo už předtím rašila nějaká klukovská tvorba?

Mou nejranější zaznamenaní hodnou prací byl slohový úkol ve čtvrté třídě. Napsal jsem to beze zlé vůle jako satiru na učitele a dostal jedničku z češtiny, trojku z úpravy a dvojku z mravů. Na měšťance jsem napsal parafrázi na text jedné tehdy populární písničky a kluci to dokonce pár týdnů zpívali. Text nebyl ani nijak moc vulgární.

Jako ředitel školy jste již spolupracoval s rozhlasem, ale roku 61 jste se do rádia moc snadno nedostával. A když...

Nevážil jsem si toho.

Jasně. Vyčítali vám prý, že jste po čase dezertoval za lepším platem do časopisu *Věda a technika mládeži*. Zdalipak vám to vyčítal i váš rozhlasový přímluvce doktor Smrčka?

(dlouhé ticho) Uvěřejnil jsem kdysi v odborném časopise *Komenský* článek o využívání rozhlasu pro školy, konkrétně o využití na málotřídkách. Od té doby mě dr. Smrčka zval na porady učitelů. Pak se mu uvolnilo redaktorské místo a nabídl mi je. Nevadilo mu, že nevládním rudou živnostenskou knížku. Nevadilo mu, že ho oslovují pane doktore místo řádného soudruhu šéfredaktore. Nevadilo mu, že jsem vesnický buran. Pomohl mi dokonce získat v Praze družstevní byt. Nu, a já mu za rok a půl utekl do VTM - kvůli třem stovkám navíc (plat 1600 Kčs). Udělal jsem to, protože jsem potřeboval splácet dluh na ten byt.

A on... Nevyčítal mi to. Řekl, že to chápe, a loučil se velice srdečně; ale já se za to dodnes stydím. Byl to skvělý člověk a já se zachoval pragmaticky, jak dnes říkají politici. Čili po česku. Jako hajzl.

Ve VTM jste byl redaktor od roku 1962. Proč jste roku 1973 odešel na volnou nohu?

Musel jsem. Přišlo na mě opakované udání, že jsem si dovolil přirovnávat komunistickou stranu ke KRÁVĚ - a tím ji zneuctil. Viz můj článek *Pazákony* v čísle 11 ze 30. 5. 1968, str. 381-2. Ale vydržel jsem tam ještě dlouho, že jo!

Vzpomínám, jak jste jednou líčil styl svého následujícího života na volné noze - a někomu by mohl (zvláště tehdy) připadat poněkud bohémský, jaksi až anglicky dandyovský. Dopolední procházka... Pivo od jedenácti v Plzeňském dvoře na Letné... Odpolední spánek. Tvořil jste snad po nocích?

Máte bohužel nepřesné informace. Dopoledne jsem na procházku rozhodně nechodil! To jsem vyřizoval všelijaké pochůzky (podtrhněme) po redakcích a po knihovnách. A tak. Což je rozdíl. V Plzeňském dvoře jsem skutečně býval od jedenácti hodin, ale nechodil jsem na pivo, nýbrž na oběd. Tři piva jsem tam samo sebou vypil, to byla tehdy má norma.

A tvorba?

S tvořením to bylo horší. Já měl tenkrát, víte, ještě malé děti. Nato už pubertální, a tak jsem psal opravdu spíš v noci. Nebo odpoledne ve smíchovské kavárně Olympia, pak tam ale vznikla banka. Byla to sice oficiálně kavárna, avšak čepovali plzeň. Kávy jsem tam za těch dvacet let vypil tak tři.

Vy tvořil jste hned několik úplně původních českých pátračů.

Ano. V mých detektivních povídkách, otiskovaných jako seriál ve VTM, se vyskytuje inspektor Volf. Ale knižně je tenkrát nikdo vydat nechtěl. V detektivce *Nikdo nemá alibi* (1969) je český detektiv Tomáš Klíma; v Londýně vystupuje pod jménem Tom Holmes.

Bonusem je zde průkopnický doslov *Sherlock Holmes's Story* a jiný váš v ČSSR ojedinělý článek o holmesologii byl zveřejněn 10 let nato ve VTM. Bylo těžké propagovat svou příslušnost k britské Společnosti?

Propagovat samu holmesologii nebylo obtížné. Zpočátku mi samozřejmě cenzurovali veškerou poštu z Británie; ale usoudili, že je to pro režim neškodné. Asi tak pět let před převratem už mi tudíž chodily zásilky neporušené. Možná ale měli cenzori jen modernější techniku.

Váš *Dobře časovaná vražda* vycházela roku 1969 ve *Světě v obrazech*. Knižní vydání smetli se stolu.

Nebylo vysloveně zakázáno; pouze nakladatelství Růže, kde jsem měl smlouvu, dostalo zničehonic nařízení vydávat „výhradně regionální literaturu“. Rozhodně ne detektivky! A dnes? Již to nezveřejní: politické narážky by nikomu nic neřekly. Bohu dík.

Roku 1969 v časopise nevadily?

Ve *Světě v obrazech* mohl román dovycházet do konce, protože tam zůstávali - na pouhých pár měsíců - slušní lidé: doktor Šoltézs a Václav Straka, tento veterán ze západní fronty.

Od psaní detektivek vás tedy režim odradil!

Neodradil. Detektivky jsem psal dál, ale povídky. Do časopisů a magazínů, obvykle desetistránkové; když delší, tak na pokračování. Například *Přidružená vražda* vycházela ve VTM asi natřikrát. Byla tu ke konci ne moc umně skryta narážka na běžná svinstva režimu, ale cenzor to nepoznal. Šéfredaktor ano. On to však risknul. Vyhodili ho až později, za něco úplně jiného.

Váš knížka *Jak se stát Sherlockem Holmesem* musela vyjít roku 1979 pod změněným titulem *Abeceda důvtipu*. Kupoval jsem ji tehdy najednou s *Podivuhodným světem Julese Verna*.

Prosazoval jsem původní titul. Ale v redakci řekli, že se „rozhodně musí změnit“. Tak jsem Albatrosu řekl, ať si nový název vymyslí sami. Vymysleli. Ten nejbližší. Mávl jsem nad tím ale rukou. Sherlock zůstal aspoň vevnitř.

Je to příručka, co cituje jako posvátnou autoritu Conana Doylea i pana Golembowitze, autora *Chemických případů Sherlocka Holmes* (1959). Ilustroval ji Marcel Stecker, s ním jste pak i realizoval řadu seriálů o Holmesovi...

Steckera jsem neznal. Vybral ho Albatros. Jeho ilustrace se mi ale líbily a pro komiksy jsem ho Čtyřlístku doporučil. Osobně jsme se potkali snad jednou.

Prý jste *Abecedu důvtipu* psal v pronajaté chatě po odpolednách; ráno jste houbařil. Sbíráni hub proniklo i do vašich holmesovek; viz povídka *Sherlock Holmes a suchohřib hnědý* či komiks *Sherlock Holmes a případ podivného houbaře...* Nejsme sice mykolog, ale praktický a donedávna vášnivý houbař ano. V houbách se vyznám o něco líp než většina běžných houbařů; jen už kvůli zdravotním potížím nehoubařím.

Ostatně ve vaší oblíbené Británii se na houby nechodí!

Přesně tak. Vůbec. Ale proč by Angličan nemohl houbařit aspoň v detektivce? Tam se totiž může ladacos. A že Sherlock rozuměl i houbám, na tom není nic divného. Holmes přece rozumí všemu, ne? Jako Stalin i Klaus.

Mám to v merku: v letech 1984-90 vyšlo ve Čtyřlístcích 27 komiksů o Holmesovi, mj. vtipné duplikáty k Doylovým povídkám: *Sherlock Holmes a případ v Čechách, Sherlock Holmes a liga zravých*. Nesníte o zveřejnění v angličtině?

Ne. Jsem na zemi. Přeložit českou detektivku celkem neznámého autora do angličtiny, to je poněkud směšlá představa, a to ještě říkám slušně. Ale jeden Brit-překladatel si vyžádal u Knižního klubu právě *Čítanku pro začínající detektivy*, takže chvíli šance byla.

Proč vyšel po převratu *Dr. Sherlock Holmes v Čechách* v Našem vojsku? Holmesovky přece masově vycházely v Jotě.

Já ale tu knížku nakladatelství Jota nabídl! Ale vyžadovali nějaké úpravy, tak jsem to stáhl. Nemám ve zvyku předělávat.

Ceníte si rovněž svých knih pro dospělé?

Nejde o cenění. Jde o to, že do převratu jsem směl vydávat jen pro děti. Všechny mé knížky pro dospělé vyšly po převratu s výjimkou oné mé první detektivky *Nikdo nemá alibi*. Ale bylo to o fous. Tu stačili vydat v dubnu 69, jen těsně před nástupem Hnusáka. Nevyhazujte tam to N!

Nakonec je stejně lepší být slavný autor dětí!

Nesouhlasím! Já slavný autor nejsem. Slavná je pouze jedna jediná moje postava. Fík.

Píšete dál?

Pořád. Ale pomalu. Jsem líný.

To ne. A byl jste i aktivní cestovatel.

S cestováním jsem skončil, i když nerad, začátkem tisíciletí. Jsem už dědek. Ale za prvních jedenáct let svobody jsem se nacestoval víc než předtím za celý

život. Škoda přeškoda, že ta drátěná opona nespada na pár let dřív.

Pro Českou společnost *Sherlocka Holmes* jste dělal testy ze znalostí holmesologie. Lze vás na tom poli nacytat?

Testy jsem připravil snad jen dva a víc jich dal dohromady prezident Aleš Kolodrubec, zná holmesologii líp. A znalců bylo ve Společnosti několik. I přední český kriminalista a plukovník. Já mám pouze nezaslouženou pověst znalce, protože se Sherlockem zabývám už dlouho a publikoval jsem pár holmesologických textů. Víte, kdysi jsem dovedl z paměti vyjmenovat všech šedesát titulů Doylova a Watsonova díla. Dnes už bych to nedokázal.

Přátelský pes

Nev Pes - Starý, velmi unaveně vypadající pes se mi nedávno zatoulal do dvora. Byl dobře živěný, a podle pěkného obojku a čistoty kožichu, bylo zřejmé, že o něj bylo dobře postaráno.

Kývaje přátelsky ocasem a s hloupým úsměvem, jaký umí jenom psi, přišel pokorně za mnou a nechal se pohladit po hlavě. Celý šťastný, že jsem ho neodmítl se oklepal a sledoval mě domů. Kráčel pomalu po chodbě, pouze očichal nabídnutý pamlssek, lehnul si na koberec do kouta a za chvíli už spal.

Po hodině spánku se postavil, oklepal, a znovu přátelsky vrtě ocasem odkráčel ke dveřím. A já jsem ho pustil ven. Příští den se vrátil, znovu mě pozdravil na dvoře, šel dovnitř na stejné místo a v koutě zase asi hodinu spal.

Tohle se opakovalo po několik týdnů... Celý zvědavý jsem napsal a připnul mu na obojek kousek papíru se vzkazem:

„Rád bych zjistil, kdo je majitelem tohoto nádherného a milého psa a zeptal se, jestli víte, že skoro každé dopoledne váš pes přijde do mého domu a hodinu se tu vyspí?“

Následující den se pes přišel vyspat s odpovědí připevněnou na obojek:

„Jmenuje se Rusty a žije v rušné domácnosti se šesti dětmi, dvě z dětí jsou méně než tříleté. Snaží se jenom odpočinout si a vyspat. Mohla bych s ním zítra přijít i já?“

Uprostřed východní Afriky zřejmě pomalu vzniká nový oceán

2. 6. 2023, Pavel Vachtl

Podél Východoafrického riftu (Východoafrické příkopové propadliny) probíhá pomalé štěpení kontinentu. Již řadu let bylo vědcům známo, že se zde africká litosférická deska, na níž africký kontinent leží, dělí na dvě menší nezávislé desky – somálskou a nubijskou tektonickou desku, které se pohybují vůči sobě. Tyto dvě desky se od sebe vzdalují pomalu, rychlostí 0,5–1,3 cm za rok. Nicméně už během 5–10 milionů let zde vznikne příkop zatopený vodou. Vědci také v posledních letech sbírají přesné důkazy – zejména geofyzikální, GPS a radarová satelitní data – o tom, jestli v Africe pomalu vzniká zcela nové oceánské dno (oceánská kůra), které má zcela odlišnou strukturu než pevninská kůra.

Štěpení desek v Etiopii

Štěpení desek je nejvíce viditelné v etiopské pouštní oblasti Afar, která leží u Adenského zálivu. Zde jsou dvě zmíněné desky v kontaktu ještě se třetí – arabskou tektonickou deskou, která se od předchozích vzdaluje rychlostí asi 2,5 cm za rok. Právě zde výzkumníci v roce 2005 objevili trhlinu dlouhou asi 56 km a hlubokou několik desítek metrů, upozornil web The Archaeologist.

Zároveň je to podle Moorova vyjádření jediné místo na světě, kde pohyb kontinentálních struktur viditelně souvisí se vznikem nového oceánu a nového oceánské dno.

Toto nové oceánské dno (oceánská kůra) se – ve spojení s magmatickými procesy v nitru – pomalu vynořuje z hlubin Země.

Vydavatel: Že by brzo vládcí a vyšetřovatelé mohli číst vaše myšlenky.

Umělá inteligence zvládne číst myšlenky. Mohla by vrátit řeč lidem po mrtvici

Umělá inteligence čte myšlenky a převádí je na text. Stačí jí sledovat mozkovou aktivitu člověka. Podle vědců to přináší doposud netušené možnosti v léčbě lidí, kteří po mozkové mrtvici přišli o schopnost mluvit. Popsali to ve studii, která vyšla v odborném časopise Nature Neuroscience.

<https://www.nature.com/articles/s41593-023-01304-9>

Skupina vědců vyvinula dekodér, který nečekaně přesně převádí záznamy získané pomocí skenů mozku na psané slovo. Využili k tomu program na principu umělé inteligence, který se naučil analyzovat snímky lidského mozku – co se v něm děje, když lidé čtou, mluví nebo přemýšlejí.

Jeho trénink byl nejnáročnější: tři dobrovolníci museli ležet ve skeneru po dobu 16 hodin a poslouchat podcasty. Program pak sledoval jejich mozkovou aktivitu při vyslovení slov a vět.

Pak badatelé stroj připojili k funkční magnetické rezonanci a snímali v reálném čase mozek pokusných osob. Výsledkem bylo, že přístroj dokázal rekonstruovat myšlenky a převést je do řeči s neuvěřitelnou přesností, zatímco lidé poslouchali příběh, nebo si ho dokonce jenom tiše představovali.

Program dokázal „překládat“ mozkovou aktivitu velmi přesně přibližně v polovině případů. Pracuje na sémantické úrovni, nepřekládá tedy přímo slova, ale spíše významy. Když třeba dobrovolník poslouchal slova: „Ještě nemám řidičský průkaz“, umělá inteligence je přeložila jako „Ještě se nezačal učit řídit“.

V další fázi pokusu vědci pustili pokusným osobám čtyři krátká videa a program jim opět sledoval mozky. Z mozkové aktivity pak docela dobře rekonstruoval popis děje příběhu.

Zjištění jsou podle hlavního autora experimentu vynikající. Neurolog Alexander Huth, který výzkum vedl na Texaské univerzitě v Austinu, ho komentoval: „Trošku nás zaskočilo, že to fungovalo tak dobře, jak to fungovalo. Pracoval jsem na tom patnáct let, takže mi přijde současně šokující a vzrušující, že to konečně zabralo.“

Naděje pro lidi po mrtvici

Neurovědci dokázali „číst myšlenky“ z mozku už dřív, ale jenom tehdy, když zavedli sondy přímo do mozku, což je samozřejmě pro praktické upotřebení dost nevhodné. Teď ale vymysleli technologii, která funguje velmi jednoduše bez jakýchkoliv chirurgických implantátů.

Nová technologie je první, která překonává základní omezení funkční magnetické rezonance. Ta totiž sleduje, jak krevní systém reaguje na změny mozkové aktivity, což znamená, že zobrazuje všechno velmi zpožděně, asi o deset sekund. A to brání sledovat aktivitu mozku spojenou s řečí v reálném čase.

Změnu přinesly umělé inteligence, které pracují na principu velkých jazykových modelů. Tím nejznámějším je ChatGPT společnosti OpenAI, a právě jeho verzi 1.0 vědci využili. Když se správně „vycvičí“, dokáže spojit mozkovou aktivitu s pojmy nebo s významy. A protože současně umí velmi dobře doplňovat text na základě významu, může číst celé myšlenky, aniž by musel zkoumat změny mozkové aktivity slovo po slově.

Autoři studie popisují, že by toho chtěli využít pro rehabilitaci lidí s poruchami řeči po mozkové mrtvici. Pokud by se povedlo zmapovat jejich mozkovou činnost, teoreticky by mohli skrze technologie získat dar řeči zpět. A právě v tom teď chce stejný tým pokračovat – testovat tuto technologii už přímo na lidech po mrtvici.

Největší smolařky na světě: Violet Jessop zažila tři námořní katastrofy, potopila se i s Titanikem

Kamil Šivák lifee.cz

Pokud si myslíte že vás pronásleduje smůla, podívejte se na příběhy největších smolařek historie. Violet Jessop byla u ztroskotání Titaniku a dalších lodí. Ann Hodges zasáhl meteorit, když odpočívala v posteli. A Jeanne Rogers toho prožila víc, než by si jedna žena zasloužila.

O štěstí se říká, že si ho člověk vytváří sám. Když se nám však lepší smůla na paty, přemýšlíme nad tím, že to snad musí být karma za to, co jsme udělali v minulém životě. Anebo jsme narazili na černou kočku, prošli pod žebříkem...

Ann Hodges, žena zasažená meteoritem

Psal se **30. listopad 1954** a Ann Hodges si zrovna šla odpočinout. Úlomek meteoritu o velikosti grapefruitu prorazil střechu farmy, odrazil se od velkého rádia a zasáhl právě Ann. Čtyřiatřicetiletá žena měla pohmožděniny na celé jedné polovině těla. Na druhou stranu jí to vyneslo celosvětovou slávu.

řed jejím domem čekalo více než 200 reportérů. Byla pozvána do televize a obdržela také spoustu dopisů od fanoušků, na něž ale nikdy neodpověděla. O něco později jí přišla nabídka od kupce, jenž **byl ochoten za meteorit zaplatit 5 500 dolarů**. Dům však nepatřil Ann, ale Birdiemu Guyovi, který chtěl kámen pro sebe. Po právní bitvě byl nakonec присouzen Ann. Ta ho pak prodala Alabamskému muzeu přírodní historie za pětadvacet dolarů, což velmi těžce nesl její manžel.

Violet Jessop potopila i Titanik

Snad jen jediná žena tolik **přitahovala neštěstí, tedy konkrétně to lodní**. Přežila ztroskotání Titaniku, Olympicu i Britannicu. Přesto ji tyto katastrofy neodradily od toho, aby na **moři sloužila jako stevardka dlouhých 42 let**.

Nejdramatičtější to bylo v roce 1916, kdy pracovala na HMHS Britannic jako zdravotní sestra. Když 21. listopadu najela loď ve Středozemním moři u řeckých břehů na námořní minu, utíkala **Violet Jessop** do záchranného člunu. Ten však byl vtažen do víru rotujících šroubů potápějícího se plavidla. Rozhodla se raději skočit do vody. **Při potápění se udeřila hlavou o kýl lodí**. Kdyby ji z vody nevytáhla posádka, kdoví, zda by to přežila. Poté sama řekla, že úder do hlavy byl naštěstí zmírněn jejími hustými vlasy.

Jeanne Rogers vypadla z lodě a dvakrát ji zasáhl blesk

Bezesporu patří mezi lidi, na nichž se smůla doopravdy vyřádila. V roce 1967 se se svou kamarádkou vydala na plavbu lodí. Déšť ale promočil podlahu paluby natolik, že klouzala jako pokrytá ledem. To **Jeanne Rogers** neodradilo a nechala se vyfotit u okraje lodí. Jenomže **uklouzla a přepadla přes palubu**. Kamarádka jí chtěla pomoci, avšak také uklouzla a upadla do bezvědomí. Jeanne na sobě naštěstí měla záchrannou vestu a mohla v klidu počkat na pomoc.

V roce 1971 ji na autobusové zastávce zasáhl blesk. Poškození nervů na nohou bylo tak vážné, že nedokázala nosit boty. A to ani v zimě. O dva roky později do ní znovu udeřil blesk, tentokrát bez větších zdravotních potíží. V roce 1981 se do jejího domu vrátil opilý bývalý manžel a **pokusil se ji uškrtnout**. Že už to stačilo? Totéž si určitě říkala i Jeanne, jenomže ji v dalších letech čekalo **ještě jedno přepadení a útok netopýra**. Dnes se tomu prý již jenom směje.

"Miláčku, kdybych spadla do řeky, skočil by si pro mě?"

"A když řeknu, že jo, spadneš?"

Co se jeden nedoví.

24. 4. 2023 Předmět: ZPRÁVA OSN: ČESKO JE DRUHÁ NEJHORŠÍ ZEMĚ NA SVĚTĚ

Česko je druhá nejhorší země na světě – oznámila OSN! 1. prosince 2022. Analýza CEPEJ EU dokazuje, jak se v Česku přemnožili vysocí státní úředníci a politici, a jak si nadělili na poměry v EU neúměrně vysoké platy! Doslova vyžirají obyčejné Čechy!

Zprávu ve středu 30. listopadu v 16 hodin odpoledne vydalo OSN. Podle zprávy je Česko letos druhý nejhorší stát na celém světě podle míry poklesu reálných mezd pracujících!

Horší než Česko (-6,8%) je už jen Nicaragua (-7,6%).

Podle zprávy je nejlepší zemí světa Maďarsko s reálným zvýšením kupní síly zaměstnanců o 12%.

Reálná výplata Čechů podle organizace OSN ILO letos klesla o -6,8%! Slovensko (-3%) se drží těsně pod průměrem poklesu mezd v Západní Evropě (-2,4%). (Úplná statistika OSN ILO)

Maďarsko bylo za svoji úspěšnou ekonomickou politiku, která je trnem v oku Eurokratům, potrestáno podáním návrhu na zabavení 8 miliard EUR z Evropských dotací!

Inflace v roce 2021 činila 3,8% a letos činí nejméně 15%. Průměrný Čech si tak na výplatě pohoršil za dva roky o -12,2%! (ILO počítalo propad mezd podle průměrných platů. Průměrný plat firemního zaměstnance v Česku je 40 086Kč!)

Ministr vnitra připravuje (Vít Rakušan (STAN)) návrh zákona, aby se politikům automaticky valorizovaly platy podle vývoje mezd a inflace!

Současně včera ministr financí Zbyněk Stanjura připravuje zákon, aby se důchodcům přestaly automaticky valorizovat důchody podle vývoje mezd a inflace! Vláda tak předvádí politiku – důchodcům brát a politikům nadělovat! Politici se chtějí v Česku díky hnutí STAN domoci privilegia, které mají úředníci EU – a to, aby se jim platy automaticky valorizovaly o míru inflace!

Jak vláda Česka hospodář je vidět na platech soudců v Česku. Nejnižší plat soudce v Česku bude podle vládního nařízení od 1.1.2023 nejméně 100 tisíc korun. Tedy 2,5násobek platu průměrného firemního zaměstnance a 3,3 násobek mediánové mzdy průměrného Čecha! V zemích EU jsou ovšem nejnižší platy soudců značně nižší – v Holandsku jen 1,34 průměrného platu Holanďana, ve Švédsku 1,86, v Itálii 1,80, v Maďarsku 1,69, v Rakousku 1,69 násobek průměrného platu. V Česku je 28,17 soudců na 100 tisíc obyvatel, ve Švédsku jen 11,46 soudců na 100 tisíc obyvatel, v Holandsku 14,49, v Itálii 11,83 soudců.

V EU průměrně jen 23,92! Řešením je snižovat počty zbytečných vysokých státních úředníků a jejich mzdy snížit na průměrné násobky platů obvyklých v zemích EU. Počet soudních úředníků v Česku je 92,70 na 100 tisíc obyvatel, v EU jen 59,00 na 100 tisíc obyvatel!

Propuštěním nadbytečných soudců a soudních úředníků by Česko ušetřilo miliardy ročně při zachování průměrného množství soudců a soudních úředníků jako u ostatních západních zemí EU!

Analytická zpráva EU-CEPEJ-2022 - soudci a soudní úředníci jsou jen jednou z kategorií rozbujelých státní administrativy, které vysává české zaměstnance, a přitom pracuje mnohem neefektivněji, než je na Západě obvyklé!

(Analytický zdroj dat o propadech platů v Česku zde: ILO Data Excel) (Analytický zdroj, ze kterého jsme citovali platy

a počty soudců, a soudních úředníků, má toto bruselské evidenční číslo: EU-CEPEJ (2021) 18rev1 part2; 1555 stran., a je z roku 2022.)

Pan Michal Petr ale napsal, že to vyšlo 30.11.2022 což též psalo na komunistické kscem.cz...

Svoboda po projevu.

Václav Vlk st. NevPes

Jak řekl již mnoho lidí přede mnou: „Čím víc se něco mění, tím víc to zůstává stejné“. Nevím, kdo je autorem tohoto původního prohlášení. Ale moje maminka, která měla praxi v prodejní oděvu, doplňovala toto ponaučení úslovím: „Ono je to vždycky to samý, ale v leděmodrým“. Čím chtěla říci, že i stejné věci a stejné události mohou na první pohled vypadat odlišně, ale uvnitř jsou, jak se za mého mládí říkalo „nemlich to samý“.

Takže i když mne to v listopadu 89 nenapadlo, i dneska po téměř 35 letech lze použít politický vtíp z doby začátku normalizace. To na sjezd ústředního výboru KSČ byli povoláni nejen dělníci rolníci a pracující inteligence, ale s nimi také zástupci uměleckého světa. Aby se tak nějak, soudruzi, prodiskutovala ta dnešní situace. A co jako s tím. Prvního dne vystoupil za umělce soudruh Spejbl a pravil: „Měl bych, soudruzi, jen pár krátkých otázek: Kde je blahobyt, kde je svoboda, kde je světlá budoucnost?“.

Druhý den se do diskuse přihlásil také soudruh Hurvínek a řekl:

„Mám jen jeden krátký dotaz. Kde je Spejbl?“

Dneska jsme v tom samém, ale jak jsem již řekl, je to ovšem „v leděmodrém“, tedy tzv. „demokratickém“ (to není narážka na ODS). Tak jako již mnohokrát v naší nedávné historii, stojí naše společnost před otázkou, co s jevem zvaným „svoboda projevu“ a „svoboda po projevu“.

Tentokrát se ovšem na téma budoucnosti svobody slova nesešli soudruzi, ale skupina politiků a intelektuálů na semináři pořádaném Senátem ČR z iniciativy senátorky JUDr. Daniely Kovářové. Problém svobody projevu, a hlavně svobody po projevu je v poslední době tématem, které zajímá většinu obyvatel. Ovšem podle současného vedení státu a mainstreamových médií se vlastně o žádný problém nejedná. Všichni jsme správně uvědoměli, víme, jaký je správný pohled na krizi Západu, která vlastně neexistuje a všechno je v pořádku. Jenom pár, dezolátů, chcímírů, odpíračů a proruských a pro čínských fanatiků podléhajících cizí propagandě, prý hltá dezinformační weby. A vůbec jiné nepřipustné informace.

Nikdy by mne nenapadlo tvrdit, že neexistují dezinformace a že nemají vliv na chování obyvatel. Taková nacistická Goebbelsovská propaganda proti Československu probleskuje v našich médiích i v mnoha evropských a amerických textech dodneška. Stejně tak jako bolševická propaganda tvrdící že blahobyt a ráj bude, až se uskuteční: „každý podle svých možností a každému podle jeho potřeb“. To slyším od všech levičáků od feministek a genderistek a všech možných zelených a woke pokrokářů dodnes. A „kdo nejde s námi, jde proti nám“ jak říkal Klíma Gottwald dneska opakuje v nové úpravě kde kdo, od aktivistů po předsedu vlády P. Fialu.

Moje dlouholetá zkušenost mi říká, že pokusit se násilím a zakazováním „vytvořit správně myslícího občana“ prostě nejde. Ne, že by to někdo dneska nezkoušel. Nedávno například pod vedením „kovaného demokrata“ ministra Rakušana se vnitro a vláda pokoušeli navždy zlikvidovat tzv. dezinformační weby. Kterých je podle nich údajně více než 40. Ale ten pokus museli nakonec odpískat, protože úplná normalizace tady ještě prostě není. Můžeme pochválit naše soudy, že vypnutí webů na tzv. „doporučení“ české zpravodajské služby komentovali, že taková věc je v rozporu se zákonem. Takže naši noví Koniáši je museli chtít nechtě zase zapnout. Ono už i z technického hlediska je takový pokus o nasazení náhubku „dezinformátorům“ technický nesmysl, protože ani Čína, která má jiné možnosti než my, nedokázala „zatnout tipec“ všem Číně nepohodlným informačním kanálům.

Pokud vím, ani Akční plán k „Národní strategii pro čelení hybridnímu působení“ z roku 2021 nedošel úplné realizace. A muž, který měl být hlavním

dozorcem a cenzorem, byl potichu z této funkce odvolán.

Protože však podle veřejných zdrojů probíhá něco okolo 180 různých vyšetřování a trestní řízení vůči širitelům tzv. „závadných názorů“, je jasné že věc, tedy zápas o svobodu slova a svobodu po vyslovení těch slov není stále vyřešena.

Semináře na půdě Senátu ČR se vedle paní senátorky JUDr. Daniely Kovářové zúčastnili také dámy a muži vzdělaní, zkušení, veřejnosti známí, tedy žádní „pomatenci ječící na internetových diskuzích“, ale Ing. Tomáš Jirsa, senátor parlamentu ČR, Ing. Jan Skopeček Ph.D. ,místopředseda PS parlamentu ČR. Dále Jiří Čunek, senátor Parlamentu ČR, Mgr. Nina Nováková, poslankyně parlamentu ČR, poslanci Parlamentu ČR Ing. Aleš Juchelka a Mgr. Jiří Kobza. Za právníky pak prof. PhDr. Jan Jiráček, vedoucí katedry mediálních studií Metropolitní univerzity, doc. JUDr. Zdeněk Koudelka, advokát a vysokoškolský pedagog, JUDr. Ondřej Dostál, vysokoškolský pedagog a Ing. Vlastimil Veselý MB a Ph.D. Za Společnost pro obranu svobody projevu pak vysokoškolský pedagog Daniel Vávra a ze stejné společnosti také Michal Semín, známý publicista. V zásadě lze říci že se diskuse vedla jak z politického, tak právníckého hlediska hlavně na téma:

„Omezování svobody projevu a „protlačování“ určitého „pohledu“ nebo, jak se dnes říká „narativu“. Diskutující panelisté diskutovali zejména o následujících tématech.

- Anti-covidová opatření
- Genderová identita
- Vojenská invaze na Ukrajinu
- Účinky anti-covidových vakcín
- LGBT ideologie
- Tradiční rodina
- Klimatické změny
- Současné směřování EU
- Blokování internetových domén

Už jen samotné vyjmenováním jednotlivých témat, o kterých se ve společnosti silně diskutuje, ukazuje šíří problému. Pro mne je potěšitelné, že po mnoha letech se tyto otázky začínají probírat z různých stran – s výjimkou ČT – i v běžných médiích. Jako jsou noviny a časopisy, různé rozhlasové stanice. Což ukazuje, že tzv. progresivní levice, která se domnívala, že po vítězství pětikoalice a generála Pavla ve volbách prostě na celé čáře zvítězila, se mýlí. Ba naopak tato pětikoaliční změna paradigmatu směřování politiky ČR vyvolala mimořádný zájem. Bývalé „vymývání mozků“ zvané též „brainwashing“ se dnes změnilo na politickou korektnost a údajný boj proti dezinformacím.

Plně souhlasím s názorem, že „Politická korektnost omezila svobodu slova ve prospěch menšin. A správně označována za kulturní marxismus,“ jak řekl senátor za ODS Tomáš Jirsa.

Senátorka Daniela Kovářová pak konstatovala, že: „Svoboda slova přestala být samozřejmá, na svobodu slova se začalo útočit.“

Pokud ovšem jako stát a společnost nechceme skončit krizí, rozpadem, totalitou anebo krvavou revolucí, tak jak se to stalo všem ideologiím a zřízením které chtěli násilím prosadit jeden názor, musíme se vrátit k demokracii. Té skutečné. A demokracie není umlčování ani dehonestování oponentů a už vůbec ne pokusy o trestní řízení a odsuzování těch kteří říkají nám nepohodlné informace. A je jedno, zda jsou pravdivé anebo nepravdivé. Mnohé údajně věčně trvající pravdy, jako to že Země středem vesmíru, že naším osudem je tisíciletá říše anebo že „proletáři všech zemí se spojí“ se ukázaly jako omyly anebo vyložené lži. Upálením Giordana Bruna se naše sluneční soustava nepřestala točit kolem Slunce.

To, že budeme dehonestovat, umlčovat či odsuzovat „kacíře“, věc nevyřešíme. Tlak budí protitlak a vyhrožování jen zvedá napětí ve společnosti.

Odešla po 22 letech v kómatu

Lubomír Stejskal NevPes

Nebýt toho, že zemřela patrně poslední obětí krvavého sebevražedného palestinského útoku proti hostům jeruzalémské pizzerie Sbarro, vzpomněl by si na tu vražednou událost málokdo.

Ve středu 31. května zemřela po 22 letech v kómatu Chana Nachenbergová. Jedna z těch, kdo seděli 9. srpna 2001 v pizzerii Sbarro na rohu jeruzalémských ulic Krále Jiřího a Jaffské ulice, když tam před 14. hodinou, v době odpolední špičky, přišel arabský terorista Izz al Din Šuheil al Masri. Pizzerie byla plná návštěvníků, čilý ruch panoval i v jejím okolí.

Pak se ozvala detonace. Terorista odpálil sebevražednou nálož, která pro hrůznější ďábelský účinek obsahovala hřebíky, matice a šrouby. Bilance byla děsivá: 15 mrtvých a 130 zraněných, což znamená i všemožně zmrzačených. Nepředstavitelné lidské utrpení ve jménu Alláha, nebetyčné protiizraelské nenávisti a zvrácené politické ideologie organizace Hamas, která se k vraždění nevinných hrdě přihlásila.

Mezi těžce zraněnými byla i jednatřicetiletá Chana Nachenbergová, rodačka z newyorské diaspory. Její dvouletá dcera Sarah přežila jako zázrakem toto peklo bez úhony.

My zde v Evropě posloucháme zprávy o palestinském teroru „dnes a denně“ dlouhá léta. Mnozí to vnímají jako statistický údaj, který na jejich emoce příliš nezapůsobí. Smrt Chany Nachenbergové nám ale znovu připomněla, že každý takovýto vražedný čin je brutálním zásahem do života lidí, jejichž jediným proviněním je, že se jako Židé rozhodli žít ve své zemi, v Zemi izraelské, ve Státě Izrael. Jeho existence je primárním důvodem palestinského teroru, jehož oběti se jistě mohou stát i návštěvníci Svaté země. Aktéři palestinského teroru jsou proto nepřáteli každého z nás, všech lidí, kteří chtějí normálně žít v civilizovaném světě civilizovaným způsobem.

Máme-li u nás v úmyslu jít s rodinou či přáteli do pizzerie, myslíme na normální věci – zda tam bude místo, co si dáme dobrého, že se dobře pobavíme -, ale rozhodně se nám nehoní v hlavě myšlenky na to, že bychom tam měli přijít o život. Totéž se týká jízdy v tramvaji či autobusu, nákupu na tržišti, cestování autem. Izraelci ale musí mít podvědomě na zřeteli, že všude stále hrozí potenciální nebezpečí arabského útoku – když ne pomocí bomby, tak střelnou zbraní, nožem, sekerou, kameny, osobním vozidlem. Naučili se s tím žít, ale normální to samozřejmě není.

Často slyšíme výzvy k míru. Vzpomínka na Chanu Nachenbergovou a všechny ostatní oběti palestinského teroru nás znovu uvádí do kruté a současně nekompromisní reality. Dokud budou palestínští Arabové holdovat teroru, žádný mír ve Svaté zemi nebude. Je asi zbytečné zdůrazňovat, že dnešní zčásti zvrácený svět by si to měl konečně uvědomit a přestat nasazovat psí hlavu Izraeli, který stojí v první linii boje proti palestinskému vraždění.

Současně s uctěním památky Chany Nachenbergové nelze nepřipomenout jednu z mnoha blízkovýchodních absurdit. Komplicem teroristy, který v pizzerii Sbarro aktivoval bombu, byla Ahlan Taminiová. V Izraeli byla odsouzena na 16 doživotních trestů. V roce 2011 byla propuštěna spolu s dalším víc než jedním tisícem teroristů a bezpečnostních vězňů výměnou za 1 (slovy jednoho) izraelského vojáka Gilada Šalita drženého teroristy Hamasu jako rukojmí v Pásmu Gazy. Taminiová dnes žije spokojeně v Jordánsku a dokonce moderuje televizní talk show na jedné stanici přidružené k teroristické organizaci Hamas.

Co k tomu víc dodat?

Zdroje:

<https://www.jpost.com/israel-news/article-744793>

https://en.wikipedia.org/wiki/Sbarro_restaurant_suicide_bombing

Helena Šidáková (* 1925 - † 2019)

Maminko, kdy už přijdeš domů? Vždyť já jsem hodný a poslouchám

- narozena 6. května 1925 v Praze
- za války studium obchodní akademie
- v srpnu 1945 uspěla v konkurzu do Československého rozhlasu, poznala budoucího manžela Zdeňka Šidáka
- v prosinci 1947 se jim narodil syn Zdeněk
- po únoru 1948 manžel vyhozen z rozhlasu i z ČVUT
- první emigrace manžela, vrátil se jako převáděč
- dvojí neúspěšný pokus o přechod hranic Heleny se synem počátkem roku 1949
- krátce internováni v Klatovech, propuštění
- 15. dubna 1949 zatčena ve Starém Kníně a převezena do Bartolomějské, manžel unikl
- surové výslechy měly za cíl zjistit úkryt manžela
- manžel nakonec dopaden v úkrytu v Jizerských horách
- odsouzena k trestu 14 let, manžel na doživotí, o syna se starali prarodiče
- věznice Nový Jičín, Pardubice
- roku 1955 propuštěna na amnestii prezidenta Zápotockého pro vězněné matky
- v roce 1963 propuštěn manžel
- druhý syn Martin
- manžel Zdeněk Šidák zemřel v červnu 1990
- zemřela v srpnu 2019

Co byste obětovali pro lásku? Takovou otázku si jistě kladla Helena Šidáková na jaře roku 1949 ve vyšetřovně v Bartolomějské a pankrácké samovazbě. Estébáci ji mlátili do tváře, tahali za vlasy, svázali, položili na stůl a tyčemi jí roztloukli chodidla. Jak sebou házela, spadla ze stolu a poranila si páteř. Vyšetřovatel StB s přezdívkou „Doktor“ z ní chtěl vymlátit, kde se skrývá její manžel Zdeněk. Ten utekl do západního Německa a po třech měsících se ilegálně vrátil s plánem převést na Západ svou ženu a patnáctiměsíčního syna.

Helena se narodila 6. května roku 1925. Tatínek byl krejčím v Národním divadle. V divadle mívali přes léto prázdniny, a tak skoro každé léto pobývala rodina ve Starém Kníně u Dobříše. Trávit celé prázdniny na venkově tehdy nebylo pro pražské děti úplně běžné, Helena na to dodnes vzpomíná s láskou. Stejně tak jako na dvě sezony strávené u skautů. Přišla ale válka a také volba střední školy. Helena toužila být učitelkou, kýženou školu ale nacisté zavřeli, a tak na ni „zbyla“ obchodní akademie v Resslově ulici. Jednoho červnového dne roku 1942 jí cestu do školy zatarasili po zuby ozbrojení esesáci – až později se dozvěděla, že ten den probíhal v kostele svatého Cyrila a Metoděje „zátah“ proti parašutistům, kteří smrtelně poranili zastupujícího říšského protektora Heydricha. Úvěst Ressleru ulici do normálního stavu pak prý trvalo několik dní.

Po válce Helena uspěla v konkursu na místo v Československém rozhlasu. Tam potkala svou osudovou lásku – technika Zdeňka Šidáka, který si při práci doplňoval vzdělání na ČVUT. Za války se napojil na zpravodajskou odbojovou organizaci ve Vídni, když byl na nucených pracích. Nacistům unikl a zúčastnil se Pražského povstání. Po válce vstoupil do KSČ, dostal prý úkol z Anglie, aby sledoval, co se v této nebezpečné partaji děje. K tomu se ale se zamířil, chtěl založit rodinu. Proto ještě těsně před rokem 1948 vrátil stranickou legitimaci. V březnu roku 1947 se Zdeněk s Helenou vzali a v prosinci se jim narodil syn Zdeněk.

Manžel agentem chodcem

Hned po únoru 1948 ho vyhodili z rozhlasu i z vysoké školy před poslední závěrečnou zkouškou. Jeho přátelé ze zpravodajské skupiny ho varovali, aby

neváhal už ani den a utekl za hranice, že mu hrozí nebezpečí. Byl tu ale před pár týdny narozený synek a Helena za těchto okolností odmítla následovat manžela na nebezpečnou cestu. Zdeněk nemohl čekat, dostal povolávací rozkaz na dvouletou vojnu na Slovensko. Šidákoví se nakonec dohodli, že Zdeněk uteče jako první, najde bezpečnou cestu a v lednu 1949 se pro ně vrátí.

Zdeňkův útek se zdařil a jeho rodina to prozatím odnesla „pouze“ zapečetěným bytem. Po čase si Helena mohla věci odstěhovat a s malým synkem střídavě bydlela u obou rodičů. Po pár měsících se Zdeněk skutečně vrátil pověřen úkolem převést nejen svou rodinu, ale další tři ženy: Irenu Vlachovou, která měla v Německu snoubence, Růženu Lieblovou, ta utíkala za otcem a Libuši Horáčkovou, která měla v Německu manžela. Heleně trvalo asi měsíc, než všechny dotyčné zkontaktovala a přesvědčila, že jí můžou věřit. Na konci února skupina přijela do Aše a chtěla přejít hranice, jenomže všude ležel sníh a stopy by je prozradily. Dohodli se, že se za čas pokusí o přechod znovu. Vyděšená paní Horáčková se vrátila domů do Brna, kde ji zatkl StB: „Věděli všechno. Kdo nám pomáhal, znala sice jen křestní jména, ale také místa, kde jsme se scházeli. Někdo mi pak říkal, že se z toho naprosto pomátla,“ vzpomíná Helena Šidáková.

Kluku, buď zticha!

„Půjdete rovně, přijdete k takovému lesičku a hned za tím je hranice,“ řekl prý skupince žen převáděč (jak se později ukázalo, nepříliš spolehlivý) nad ránem zjara roku 1949. Ani druhý pokus překročit hranice se ale nezdařil. Helena Šidáková nesla v náručí patnáctiměsíčního synka. Dala mu předtím slabý prášek na spaní, aby je křikem neprozradil. Nebylo to nic platné. „Najednou začal strašně brečet. On spal, ale ječel jako siréna. To není možný, kluku, buď zticha!“ konejšila jsem ho,“ vypráví Helena. Rozsvítilo se světlo a proti nim stál příslušník Veřejné bezpečnosti. „Ten esenbák byl na nás tak strašně hodnej!“ Helena vzpomíná, že by je prý snad i nechal do Německa projít, ale byl na místě na udání místní dojičky krav, „komunistky jak Brno“, a tak nechtěl mít problémy a skupinku zadržel a nechal eskortovat do klatovské věznice. Tam přítomnost ročního dítěte vyvolala pozdvižení. Když odbyla večerka, začali spoluvězni v ostatních celách spontánně zpívat Mozartovu slavnou ukolébavku Princí můj maličký spi. „A to jsem teda brečela jako blázen. A pak nám posílali v balíčku ovoce, bábovku nebo cukroví po těch dozorcích,“ líčí Helena dojemnou solidaritu spoluvězňů. Psal se počátek roku 1949 a „železná pěst dělnické třídy“ zatím ještě neudeřila s takovou razancí. Helena se synem byla druhý den propuštěna domů. To nejhorší mělo teprve přijít za pár týdnů.

Estébáci udeřili na Velký pátek roku 1949. Helena Šidáková se synem tehdy přebývala u známých ve Starém Kníně, tamtéž se skrýval manžel – hledaná osoba. Tajná policie nejprve zatkl jejich ukrývatele – kostelníka, poté si přijeli přímo pro Zdeňka. Ten už měl připravenou únikovou cestu za humna do polí. Běsnící estébáci tak převrátili dům vzhůru nohama a odvezli si Helenu (kterou odtrhli od plačícího synka) a jednu z kostelníkových dcer. Když auto projíždělo blízkým lesem, zahlédla Helena za stromem schovaného manžela. Domnívala se, že jí se přeci nemůže nic stát, když nic neprovedla.

Tak mě tam tak trochu ztřískali

„Odtáhli mě dolů do takový místnosti bez oken, stůl, tři židle a jinak nic,“ vzpomíná Helena Šidáková na svůj první „ostrý“ výslech. „Furt jenom: Kde je můj muž? Kde je? Ale já jsem opravdu nevěděla, co se s ním pak stalo. Tak jsem řikala, že nevím, tak mě tam tak trošku ztřískali, že mě nahoru museli odnést, protože jsem nemohla na nohy. Položili mě na stůl, svázali mě ruce a nohy a třískali mě do chodidel. A to by nikdo nevěřil, co je to za strašnou bolest. Nic neboli jako tohle. A já jak jsem sebou házela, tak jsem z toho stolu blbě spadla. A protože jsem se neměla čeho chytit, ruce jsem měla svázané, nohy svázané, tak jsem spadla špatně a vyrazila jsem si plotýnku. Ze země už

jsem se nemohla zvednout,“ popisuje dnes Helena klidným hlasem.

Zdeňka Šidáka StB nakonec dopadla v Jizerských horách. I tam se odehrála dramatická scéna. Ukryval se na půdě, když uslyšel, jak StB mučí jeho záchránkyni paní Doležalovou. Odmítla estébákům říci, kde se agent chodec skrývá. Svázali ji, přitáhli stoličku, přes trámy zavěsili provaz s hákem a oznámili jí, že ji na místě oběsí. Mlčela. Zdeněk to ale nevydržel, slezl z půdy a dobrovolně se jim vzdal.

Tak se přece vybrečte

Po nějakém čase estébáci „zrežírovali“ setkání obou manželů v Bartolomějské ulici. Helenu eskortovali v autě s mužem, zabaleným do deky. „To je určitě Zdeněk,“ říkala si Helena, ač mu neviděla do tváře. Vyšetřovatel zvaný Doktor ji na místě zavřel do skříně a odešel. „Klepala jsem se hrůzou a říkala si: ‚To bude zlý. Asi za čtvrt hodinky mně otevřel, já jsem vylezla ven a samozřejmě můj muž tam stál, v dosti podivném stavu.‘ Bezpochyby si taky během výslechů užil své. ‚Tak tady toho syčáka máš! Jsme ti říkali, že ho dostaneme. Tak se možná uvidíte naposled, tak se na něj podívej, jak vypadá,“ křičel na Helenu estébák. „Tak se přece vybrečte!“ Helena a Zdeněk se na sebe jen dívali a neplakali. Helena se zeptala, jak se má. Zdeněk odpověděl, že to musí zvládnout, a jestli něco neví o synovi. Toho se naštěstí ujali Helenini rodiče. Ti Zdeňkovi byli zatčeni...

Zatímco Zdeněk odešel od soudu s doživotním trestem, Heleně vyměřili dvacet let. Skončila ve věznici v Novém Jičíně, později v Pardubicích. Čas od času ji mohli navštěvovat rodiče, někdy s sebou přivezli i malého Zdeňka, který zatím začal chodit do školky. „Maminko, kdy už přijdeš domů? Vždyť já jsem hodnej a poslouchám!“ ptával se jí. Heleně to zlomilo srdce. Neuměla mu vysvětlit, že si zvolila lásku k muži, pro kterého byla ochotná trpět, a než by ho zradila, raději šla do kriminálu. Jindy zase synek ztropil scénu, že s babičkou neodejde, že chce zůstat s maminkou. „Holky, které měly návštěvu se mnou, taky začaly brečet, poněvadž to trhlo srdce,“ vypráví Helena. Nervózní dozorcí tehdy návštěvu předčasně ukončili.

Co tady děláš?

Helenu Šidákovou propustili po šesti letech na amnestii vyhlášenou prezidentem Zápotockým pro matky s dětmi v roce 1955. Propuštění přišlo narychlo, nikdo s ním nejspíš nepočítal, a tak skupinka propuštěných v neuměle zakrytých vězeňských mundúrech způsobila prý tehdy v Pardubicích nemalé pozdvižení a zároveň nečekanou vlnu solidarity. Následoval návrat do Prahy a do „normálního“ života. Ve vězení ale zůstával manžel Zdeněk. Jednou jej směla navštívit v Ruzyni, poté jí napsal dopis, aby na něj zapomněla a souhlasila s rozvodem, že jí nechce zkazit život. To byl pro Helenu blesk z čistého nebe. Odepsala mu, že k tomu souhlas nikdy nedá a bude na něj věrně čekat. Čekání se protáhlo do roku 1963 – to jednou přišla Helena domů z práce a tam našla manžela, jak chová na klíně synka Zdeňka. „Co tady děláš?“ byla prý jediná slova, na které se tehdy šokovaná zmohla.

Manželství Heleny a Zdeňka Šidákových dlouholeté odloučení ustálo, k synovi Zdeňkovi nakonec přibyl o sedmnáct let mladší bratr Martin. Helenin manžel našel i odpovídající pracovní uplatnění a oba manželé se dožili roku 1989 a zhroucení režimu, který jim tolik zkazil život. Bohužel jejich štěstí netrvalo dlouho, Zdeněk v létě roku 1990 podlehl mozkové příhodě. Bylo mu 64 let.

Rozhovor natočili v dubnu roku 2012 žáci ZŠ Chmelnice Jakub Souček a Daniel Dalla Villa za asistence Magdaleny Benešové, příběh pamětníka na portál Paměť národa zpracoval Michal Šmíd s použitím textů Mikuláše Kroupy.

Vydavatel: Jména učitelů a všech StBáků jsou dodnes tajné a chráněné.

Absolutní vítěz antirasistického šachu

Adam Votruba NevPes.2023

Už se mi zdálo, že nic lepšího než tah pěšcem na G5 nevymyslím. Ale pak jsem si toho všiml. Nemohl jsem uvěřit tomu, že bych to přehlédl. Zkoumal jsem, jestli v tom tahu není nějaká chyba, ale na žádnou jsem nemohl přijít. Odhodlal jsem se tedy a přesunul svého střelce. Raději jsem mlčel, očekávaje, že přijdu o nějakou cenu figuru, ale Míra evidentně znervózněl.

Znovu jsem prozkoumával možnosti a pak povídám: „Myslím, že mat.“

Míra stále zíral na šachovnici.

„Tam nic nevykoukáš,“ popíchl jsem ho.

„Dobře,“ řekl nakonec Míra. „Tak jsem vyhrál.“

„Jak to vyhrál? Dal jsem ti přece mat.“

„Ale já mám černé figurky.“

„No a co?“

„Přece, kdo má černé figurky, tak vyhrál.“

„Cože?“

„Nové pravidlo. V rámci boje proti rasismu černí vždy vyhrávají.“

Pochopil jsem, že si ze mě dělá srandu: „Jdi někam. I ty srandisto.“

„Je to tak. Jsem vítěz antirasistického šachu.“

„Neumíš prohrávat. To je to.“

„Tak koukni na internet. Včera to psali.“

„Haha. Na to ti neskočím.“

„Tak já ti to najdu.“ Vzal mobil a začal hledat. Pak mi ho podal.

Na obrazovce jsem četl: „Mezinárodní šachová asociace zavedla nová pravidla pro šachovou hru. Jednou z nejdůležitějších změn je pravidlo, podle něhož hráč s černými figurkami, který dostal mat, automaticky vyhrává. Toto opatření má podpořit boj proti rasismu.“

„To je nějaký fejk.“

„Máš to na Novinkách na Idnesu, všude.“

V první chvíli jsem myslel, že je to třeba fotomontáž, ale ne. Byl jsem skutečně na internetu a krátké hledání ukázalo, že Mírek má pravdu.

„Tak proto jsi chtěl černé figurky?“

„Samozřejmě.“

„A proč jsi mi to neřekl dřív.“

„Myslel jsem, že to víš.“

„Tak teď mám černé figurky já.“

„Ne, budeme losovat. To je spravedlivější.“

Nebyl jsem si jist, jestli je losování spravedlivější. Ale usoudil jsem, že kdybychom si figurky pravidelně střídali, tak nemám šanci vyhrát. Při lichém počtu her prohrají, při sudém to bude remíza.

Vzal jsem tedy černou a bílou figurku a nabídl Mírovi, aby si vybral. Ukázal na mou levou ruku. Byl tam černá. Ztraceně, pomyslel jsem si.

Postavili jsme figurky a začali hrát. Nějak jsem se ale nesoustředil.

„Počkej,“ povídám asi po desátém tahu. „Má to vůbec smysl hrát? Vždyť stejně vyhraješ.“

„No vlastně nemá,“ povídá Mírek. „Leda bys chtěl uhrát pat. To by se pak nulovalo. Ale můžeme se na to vykašlat.“

„Na pat nehraju. Rozlosujem to znova.“

„Dobře,“ povídá Míra.

Losovali jsme a já si vytáh černou figurku. Zaradoval jsem se nad snadným vítězstvím. Usoudil jsem, že je to vlastně dobré pravidlo. Proč se mořit s promyšlením tahů, když se dá vyhrát tak snadno. Člověk by ani nevěřil, jak lehce lze dosáhnout šťastného pocitu z vítězství.

„Takže dva jedna,“ zasmál jsem se výhružně. Měl jsem pocit, že teď už mé vítězné tažení, nemůže nic ohrozit.

Při dalším losování si Míra vytáh černou a pak znovu. Prohrával jsem čtyři jedna. To bylo zlé. Řekl jsem si, že na další partii se již musím maximálně soustředit. Míra mi dal na výběr ze dvou figurek v dlani. Vytáhl jsem si bílou.

„To není možné. Ty podvádíš!“

„Nepodvádím. Podívej.“

Ve druhé ruce měl skutečně černou.

„To je ale nefér. Já už jsem měl pětkrát bílé a ty ani jednou.“

„Prostě hraju líp šachy,“ konstatoval Míra. „Tak teď ty.“

Nejprve mě napadlo, že dám Mírovi na výběr ze dvou bílých figurek. Pak jsem ale tu myšlenku zaplašil. Byl jsem vždycky pro féřplej. Za chvíli mi však ztuhly rysy. Míra si opět vytáhl černou.

„Ty podvodníku!“

„Nejsem podvodník. Prostě neumíš hrát šachy, přízněj si to.“

Tohle popichování mi dodalo. Prostě jsem neunesl zápal hry a vrhl jsem se na něj. Mírek se nejdříve smál, ale pak se začal prát stejně zuřivě jako já. Jenže proti mému spravedlivému rozhořčení neměl šanci. Za chvíli jsem na něm seděl a kroutil mu s rukou. Nikdy před tím jsem si nedovedl představit, že se mi při šachu může hodit i jistá znalost juda.

„Uznej, že jsem absolutní vítěz antirasistického šachu nebo tě zbiju ještě víc.“

„Neuznám.“

Přitvrdil jsem.

„Au.“

„Uznej to.“

„Jsi rasista. Biješ černý!“

To byla urážka, kterou jsem nemohl snést: „Ne. Biju ty, který zneužívá černý ve svůj prospěch.“ Zkroutil jsem mu ruku ještě víc: „Tak už to uznej!“

„Co mám uznat?“

„Že jsem absolutní vítěz antirasistického šachu.“

Míra už toho měl dost. Cítil jsem, že se blíží šachmat. Nakonec nechotně, ale přece povolil: „Uznávám. Jsi absolutní vítěz antirasistického šachu.“

Pustil jsem ho. Cítil jsem se jako šachový velmistr. Míra byl zdatný soupeř, ale já jsem jeho rafinované nástrahy prohlédl a odrazil.

V tu chvíli jsem si všiml, že ve dveřích našeho kolejního pokoje stojí Luky. Říkali jsme tak našemu kamarádovi z Ghany, který byl skoro tak černý jako ty figurky. Zřejmě nás už nějakou dobu pozoroval. Teď řekl s úsměvem svojí roztomilou češtinou: „Né, klucí, absolutní vit'és sem já.“

Uznali jsme to.

Použití taktické jaderné zbraně na Ukrajině by občany ČR neohrozilo

CTK a Denik.cz

Protože česká ministryně obrany v neděli prohlásila, že z použití jaderných taktických zbraní na Ukrajině nemusí mít Češi obavy, protože by to na ně nemělo žádný vliv! Dana Drábová prý to potvrdila, že radiální spád z taktických jaderných zbraní by vliv na ČR neměl. Takže hned z několika velkých atomových hříbů na Ukrajině by prý pro ČR hrozba nebyla! Tohle není aprílový vtip, protože nezazněl v sobotu na 1. Apríla, ale až v neděli v pořadu Otázky Václava Moravce na České televizi [1]. Autorkou výroku je ministryně obrany Jana Černochová, která doslova šokovala naproti sedícího Lubomíra Metnara, který ji chtěl opravit s tím, že se prý asi spletla a chtěla říct, že se Češi nemusí bát rozmístění jaderných taktických zbraní v Polsku, nikoliv jejich použití. Metnar totiž myslel, že tento šílený a magorský výrok ministryně byl vysloven v omylu jako přeřeknutí, že myslela uskladnění a umístění jaderných zbraní v Polsku, nikoliv jejich použití na Ukrajině.

Jenže, to se Metnar šeredně spletl. Rozjetá Černochová ho ujistila, že se nepřekřela a nespletla a znovu zopakoval a, že pokud by Rusko nebo Bělorusko použilo na Ukrajině jaderné zbraně, že by z toho občané ČR nemuseli mít strach a nemuseli by nakupovat pytle s jódem protože dezinformátoři by to prý v takovém případě okamžitě doporučovali.

Chudák Lubomír Metnar jenom zalapal po dechu, nevěřil vlastním ušim a rozjetá Černochová, která regulérně zešílela, pokračovala ve své argumentaci, že prý Dana Drábová, šéfka Úřadu pro jadernou bezpečnost prý o tom několikrát mluvila a hrozba pro ČR by podle ní prý byla minimální, pokud by Putin odpálil na Ukrajinu několik taktických jaderných raket. Ty mají mimochodem výkon v průměru okolo 15 kT a podobně.

Přestože termonukleární zbraně jsou relativně čisté, po jejich explozi vzniká vysoce radioaktivní spád, který je produktem reakce exploze s okolní atmosférou a částicemi prachu z půdy, který je nasát ze země v důsledku tzv. komínového jevu, kdy noha atomového hříbu stoupá vzhůru a nasává zeminu z půdy. Vysokým žářem se zemina mění na bílý a šedý popílek s izotopy prakticky celé Mendělejevovy tabulky. Vítr potom roznese tento oblak po okolí a jemné částičky dokáží obletět celou planetu kolem dokola hned několikrát po sobě.

Nevěřím, že by Dana Drábová někdy pronesla takovou idiotskou věc, že by použití jaderných taktických zbraní na Ukrajině nemělo na ČR žádný vliv a obyvatelé by se nemuseli obávat. Takový výrok nemohla pronést, protože pokud by ho pronesla, nemohla by dále vykonávat funkci šéfky ÚJB. I pouhá jedna jaderná exploze o taktickém výkonu 15 kiloton někde na Ukrajině, by začala skrze vrchní atmosférické proudění tzv. kontinentálních proudů cestovat po celé Evropě. A následně po celé severní polokouli planety a v Česku by bylo zaregistrováno po zhruba 10 dnech, v závislosti na ročním období, kdy se mění směry vzdušného proudění nad Ukrajinou a nad Černým mořem a Středozemím.

Pokud by začalo pršet, byla by to katastrofa pro danou zemi, kde by zrovna cestoval jaderný mrak.

Vzpomeňme na Černobyl, kde nedošlo k termojaderné havárii, pouze k explozi tlakového reaktoru a k detonaci vodíku, který vyrval grafitové tyče z reaktoru. Přesto tento mrak cestoval po celé Evropě po dobu několika měsíců. Výrok Jany Černochové lze tak považovat za posunutí Overtonova okna od nemyšlitelného směrem k myslitelnému a navíc bagatelizovanému.

Nebojte se v Česku použití jaderných taktických zbraní na Ukrajině, vzkazuje Jana Černochová občanům v neděli u Moravce. Tohle je pouze potvrzením, že šílenství má odteď své jméno a dokonce funkci. Funkci ministryně!

S P O R T**Španěle ve finále Ligy národů**

Fotbalisté Španělska podruhé za sebou postoupili do finále Ligy národů. Podobně jako před dvěma lety v semifinále porazili Itálii 2:1 a v neděli si zahrají o trofej s Chorvatskem.

31 diskvalifikovaných na Giru

Jednatřicet cyklistů bylo po čtvrté etapě Gira d'Italia pro jezdce do 23 let diskvalifikováno za to, že se v závěrečném stoupání do průsmyku Stelvio přidržovali doprovodných vozů a motocyklů. V závodě pokračuje 127 mladíků včetně devatenáctiletého českého jezdce Adama Seemana.

Basketbalistky na ME porazily Itálii

České basketbalistky vstoupily do mistrovství Evropy v Tel Avivu vítězstvím nad Itálií 61:58, přestože v třetí čtvrtině prohrávaly už o 14 bodů. Rozhodla trojkou 53 sekund před koncem Petra Holešínská a výhru zpečetila Eliška Hamzová.

Freedom of expression: going, going, gone ...

Petr Adler

Censorship combines fear and despotism.

Thus a friend's definition that I have stolen from him.

Dušan Veselý is a veteran Czech journalist, a photo editor's photo editor, co-author of several books that deal with censorship. *Banned history in Czechoslovak News Agency (ČTK) photography – Zakázané dějiny ve fotografii ČTK* in the original Czech – was one of them. Dušan Veselý still teaches photojournalism in one of the better journalism colleges in Prague, curates exhibitions, sits in numerous news photography juries, including the Press Photo competition, and produces his own newsletter about unusual photographs and photographers.

Simply put, Dušan Veselý knows whereof he speaks. That's why I stole his definition from him.

My own definition differs, but ever so slightly: only those who fear the truth impose censorship.

Opinion polls reflect the basic laws of statistics: they are precise calculations based on perfectly unreliable figures. Still, some of their results are interesting. There exist quite a few shocking similarities between polls taken in the Americas and among the antipodes in Australia and New Zealand, as well as those in all parts of Asia and Europe.

Overwhelming majorities are of the view that whatever freedoms of expression they used to have are now eroding with insupportable speed.

Fear is spreading all over the place. People are afraid to speak freely about a range of topics, from issues of health (pandemics and viruses), migrations (both illegal and legal), military conflicts (Ukraine, Syria, Afghanistan), all the way to gender issues. They fear, too often for comfort, for their jobs lest they say something their employer doesn't like, they fear breaking up with friends whose opinions differ, way too often they fear issues within their own families, even.

Why? Most of us have unlearned the art of debate, most of us have forgotten that opinions exist to be different, learning instead to label those we disagree with using all kinds of unpleasant words.

The result? We are losing our freedom of expression.

We blame our governments for that, quite correctly, but we should be blaming ourselves, too, for letting the rascals in in the first place.

Rulers' guilt

History teaches us several important lessons.

If only we slowed down to listen to them and, in better-case scenarios, hear them.

Such as: whenever a ruling establishment begins to lose its power and sees that people no longer automatically nod in agreement to everything and anything they say, they replace bread with scourges. They try to bribe the taxpayers using taxpayers' own money for a while, offering bread and circuses, and other such incentives, for people to return them back into the seat of power.

When it no longer works, they always control of the flow of information to make sure citizenry cannot unite to throw them out.

Many fear the world is getting too close to having governments and unspecified "them" imposing one-sided narratives that way too frequently differ from their own (often eyewitness) experience. They make a scary majority, in the 80s percentage points field. They are followed by those who are too scared to express an opinion, replying that they don't know, instead.

A minuscule minority think everything is fine and dandy, and we're free as birds.

The polls dealt with the popular label of disinformation, a.k.a. fake news. There's still some hope for humanity left: another overwhelming

majority of respondents said that they absolutely reject their governments (and sundry politicians) defining the truth and disinformation. To decide, they said, they would demand an independent court's ruling.

Except, of course, the rule of law has been turned upside down (see: former U.S. President Donald J. Trump indicted in what is a perfectly political case of abuse of the judiciary), or an artificial body that calls itself the International Criminal Court (ICC) issuing an arrest warrant for President of Russia, Vladimir Putin.

Granted, neither Trump nor Putin are clean as spring songs, that comes with the territory of being politicians, but both judicial proceedings against them have nothing to do with justice.

Besides, how many courts are really independent these days? Just scroll back to the top of this story, to re-read about peoples' fears. Judges are people, too.

What's the issue?

Communist China's Great Helmsman, Mao Tse-dung, said in the mid-1960s that his brand of communism won't have to shoot one single bullet to defeat the capitalist West. To paraphrase from his *Red Book*, the capitalist West will fall into communist China's lap like an over-ripe fruit that's beginning to stink as it rots in its decadence.

Look at the West today: we're inventing new issues to overcome our boredom (Green Deal anyone?), using all kinds of super-duper technological gimmicks to look modern (automated households and the internet of everything, anyone?), coming up with nonsense as removed from reality as the Earth is removed from the galaxy of Andromeda (gender issues, anyone?), that's our system of values, imposed upon us by our system of education.

Today's youngsters in the West won't be able to start a campground fire if their lives depended on it, they prefer getting their eggs from supermarket stores because those fresh eggs from farms fell out of dirty hens' bums, yikes, but they do know how to communicate with strangers from all over the world, exchanging "revolutionary" ideas based on three-word sentences (four words are too tough to grasp).

All of this got us into creating such verbs like google, losing our willingness to look up not only the basic facts but their contexts and consequences, also.

And now we're getting into the dreamland world of Artificial Intelligence (AI for short: abbreviations are the preferred mode of communication these days).

Speaking of Google: it owns subsidiaries known as OpenAI and DeepMind, known as creators of artificial general intelligence (AGI), with ChatGPT their beloved newest baby. It is (their words) a language model developed by OpenAI, designed to respond to text-based queries and generate natural language responses. It is part of the broader field of artificial intelligence known as natural language processing (NLP), which seeks to teach computers to understand and interpret human language.

The GPT stands for Generative Pre-trained Transformer, which sounds scientific enough for Sam Altman, the CEO of OpenAI, to view it as greatest progress since the invention of sliced bread.

Sounds as benign as a New Year's resolution that last night's debauch was the last such disgrace in your life, ever.

It isn't.

What it will do is it is going to replace most of today's search engines, replacing them with pre-set replies. That means you'll be getting only those replies that had been pre-approved by some background authority (and nobody's going to tell you whose replies they are).

Will anyone remember them?

Gone will be freedom of choice. Gone will be science as the ever-changing engine of progress. Gone will be free exchange of ideas. Gone will be free flow of information.

Governments that are now imposing limits on freedom of expression (some more stealthily than others) keep telling us that they are doing it for our own good. What they are telling us is that we are so stupid that we would never see snake oil salesmen when we see them.

Some call this sad state of affairs "progress."

Here's a shocker: not all innovation equals progress.

We seem to be like a herd of sheep led by the stupidest of rams right into the final disaster.

Alberta Indians used to hunt for their next meals at Head-Smashed-In Buffalo Jump. They would chase the poor animals right into a precipice near the Rocky Mountains foothills.

Are we as doomed as the poor buffalo?

Keith Richards

By Jirina Hedvicek

I used the book of Barbara Charone as my guide on my way back to the beginning of rock and roll. At the time, for the first time, I found myself beyond the borders of totalitarian Czechoslovakia. It was my communist homeland where everything was prohibited. No blues, no R & B, no rock and roll - even Elvis Presley was dangerous to them.

I was mad at that time about my brother, I loved him so much, I desperately tried to escape that fear. He had been dying since my childhood, every three or six months in a hospital in coma, every time when somebody was knocking the door or ringing the phone, every time when he did not come at home, every time when I was wandering through the streets looking for him, that fear was there. Was he dying on the street, beaten, without any help? Was he in a hospital or in a jail? And I was alone with it, no consolation, no relief, just a feeling of vanity. When is the fear coming back and pointing to the door, what's behind the door waiting for me? Nothing?

Nothing but his illness and his poetry and the people who were laughing at us, who were laughing at his poetry, who were laughing when he went to prison, when he was dying on the street. When he was unconscious in the shop or in the pub or on the pavement, he was still robbed. In fact, I didn't know why I should like people, but I couldn't hate them, I didn't feel any hostility, and I didn't know what was really worse for what I should be more ashamed of.

Then I discovered Rolling Stones and I bought this book. I sucked the free air and walked down the path with my nose at the ground just like an animal. I listened to songs, met bands, found personalities, and the rhythm of my heart danced in my veins. I pointed down to the roots, without fear, and I've never been wrong, not a single one wrong step. Blue world (not red), black life (not red), red blood (in my veins, not on the ground). I have discovered a paradox. I returned home to totality as a different person. As an alien. As a stranger. But I do not regret it. I have discovered my planet, my world, my language, the endless and eternally dancing rhythm of my thoughts. Amazing Keith Richards. Thank You!

COOL MESSAGE BY A WIFE: Dear Mother-in-law, Don't teach me how to handle my children. I am living with one of yours and he needs a lot of improvement!?

Why do women live a Better, Longer & Peaceful Life, compared to men?

A very INTELLIGENT student replied: "Because Women don't have a wife!"